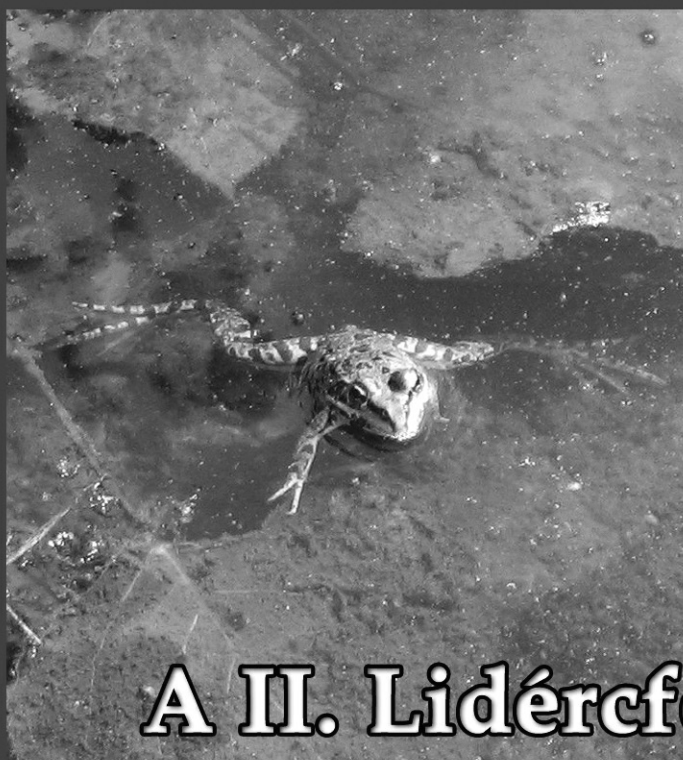

Lidércfény

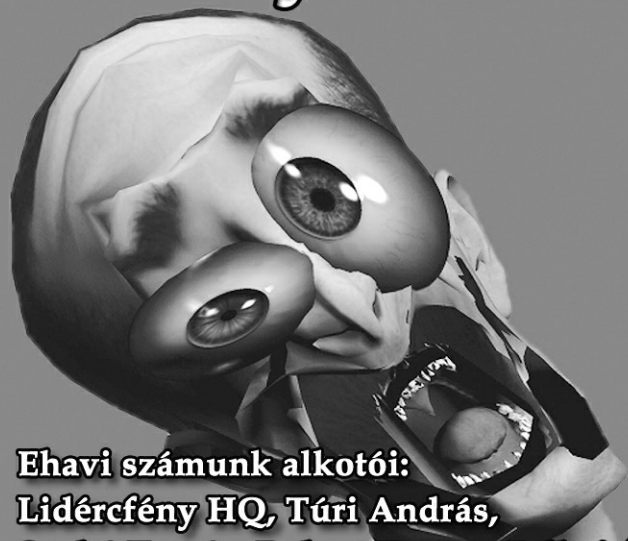
amatőr kulturális folyóirat

www.szentinfo.hu/lidercfeny

I. évfolyam, 9. szám, 2007. szeptember

A II. Lidércfény pályázat helyezést elért alkotásai!

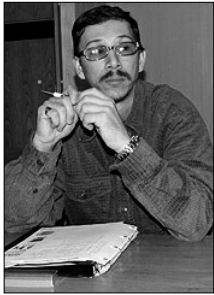

Ehavi számunk alkotói:
Lidércfény HQ, Túri András,
Szabó Tamás, Robert Dayne, Felkai Ádám,
Jenei Szilvia Violetta, Tim Shaw, Safranka Judit,
Bense Pál, Sylvia Boom, Kádi Péter, Léka, Fuvallat

Interjú

Zenerovat

Köszöntő

Tisztelt Olvasóink!

E havi számunk ismét rendhagyó, akárcsak a júniusi, hiszen ismét egy témát ölel fel. Ez a téma pedig nem más, mint a júniusban kiírt II. Lidércfény pályázat, hiszen ennek helyezést elért alkotásai találhatóak meg ezen számunkban.

Mint az látható, nem is fértünk bele az eddig megszokott oldalszámokba, hiszen 24 oldalasak lettünk. Így viszont a pályaműveken túl belefért még egy interjú, és tovább folytatódik a zenei rovatunk is.

Sajnos képek, illusztrációk terén most kissé gyengén szereplünk, de remélem az olvasnivaló feledtetni ezen hiányosságát.

A továbbiakban elsőként a pályázatról és a beérkezett művekről találhattok információt, majd bele is vágunk rögtön a közepébe egy verssel, hogy aztán két hosszabb lélegzetvételű prózával folytathassuk, majd sorban követik egymást a helyezett alkotások.

Mint azt már megszokhattátok, mindig újítunk valamit, nincs ez másé most sem. A novellák előtt olvashattok egy-egy „kedvcsinálót”, amely általában kérdések formájában ad egy előképet az adott alkotásról. Természetesen az elkövetkező lapszámokban is lesznek újítások, mind tartalmilag, mind megjelenésben, hiszen – de talán nem is kell mondanom – arra törekszünk, hogy az eddigi tapasztalatainkat felhasználva egyre jobbá, olvasóbarátabbá tegyük a folyóiratot.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy mik lesznek ezek a változások, így fellebbentem a fátylat néhány tervről.

Folytatni kívánjuk az életrajzok megjelenését, természetesen nem abban az általános száraz formában, hanem hangulatosan, s ahol lehet szórakoztatón.

Szeretnénk idézetekkel is szolgálni, melyek az aktuális témákhoz illeszthetőek, vagy azokkal konkrétan foglalkoznak.

Tervezünk egy cikksorozatot arról, hogy hogyan írjunk különböző műfajokban, legyen az szépirodalom, sci-fi, fantasy vagy horror.

Mivel a megjelenésen is szeretnénk javítani, a hosszabb írásokat, novellákat egyedi kinézetű címmel „díszítjük” előbb-utóbb.

Lesz tehát miért leemelni a polcra, illetve letölteni az oldalunkról az elkövetkező számokat is, ehhez pedig legalább olyan jó szórakozást kívánok mindenkinek, mint amilyen jól mi szórakoztunk a művek elbírálása során.

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 9. szám, 2007. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Borító: Jimmy C. - A Béka, WhiteRaven - Metaloid,
Elmerik és WhiteRaven - Üvöltés,
Elmerik - Traki nyomul nagy gázzal.

Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Olvasószerkesztő: Túri András (András)
Grafikai munkatárs: Bognár Attila (WhiteRaven)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

PÁLYÁZAT

A II. Lidércfény pályázatról és a beérkezett művekről /Lidércfény HQ/	3.
Zombi-vágy /Bense Pál/	3.
Tankcsapda /Szabó Tamás/	4.
A Pokol tetején /Robert Dayne/	7.
Borzongás a sötétben /Sylvia Boom/	9.
Találkozások /Kádi Péter/	9.
A traktor, ami végül nem mentette meg a világot /Felkai Ádám/	10.
Bélák a tóban /Jenei Szilvia Violetta/	16.
Kirándulás /Léka/	18.
Felfuvalkodottság /Tim Shaw/	19.
TraktoROM /Fuvallat/	20.
Különleges ajánlat /Safranka Judit/	21.
Gólya hozza /Bense Pál/	21.

ZENEROVAT

Napalm Death: Scum - From enslavement to obliteration /Túri András/	22.
---	-----

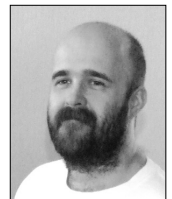
INTERJÚ

A NYÚSZ-tól a Lidércfényig /Lidércfény HQ/	23.
--	-----

Jegyzet

Kapitány

A zombik mindenütt ott leselkednek. Türelemesen várják, hogy egy gyanútlan, még élő ember beléjük botoljon, és lecsaphassanak rá. Az így megfertőzött áldozat pedig a zombik vonagló, bűzös tömegét gyarapítja. Vigyázzunk hát, és mindig jól nézzünk körül, ha sötét, elhagyatott helyeken járunk. Legyen nálunk legalább egy shotgun, esetleg láncfűrész, de még jobb, ha tankkal megyünk. A zombikat ugyanis csak úgy pusztíthatjuk el, ha apró cafatokká löjük őket.

A Lidércfény AKF jelen számát elsősorban a zombi-témakörnek szenteltük. A II. Lidércfény pályázatra beérkezett művek legjobbjait emeltük ki a több, mint negyven beérkezett pályamű közül. A pályázati kiírásban négy erősen különböző elem, mégpedig a zombi, a robot, a béka és a traktor szerepelt. Az alkotók fantáziáját tapasztalatunk szerint legjobban a zombi-téma fogta meg. Ennek talán az az oka, hogy az utóbbi néhány évtizedben megjelent horror témájú filmek, könyvek, képregények és számítógépes játékok a négy elem közül leggyakrabban a zombit jelenítik meg, mint egy olyan ellenséget, amely tompasága és lassúsága ellenére veszélyes ellenfél. Veszélyes, és egyben megrázó is, hiszen nem idegen lények vagy gonosz robotok rontanak ránk, hanem saját embertársaink változnak át szörnyekké, és törnek elpusztításunkra.

Gondoljunk például a Resident Evil sorozatra, amely mind játék, mind film, mind pedig könyv alakjában megjelent. A film egy csúcs-technológiát képviselő laborban játszódik, zárt terekben, amely megfelelően nyomasztó hangulatot teremt ahhoz, hogy a gyengébb idegzetű nézők ne merjék sötétben nézni a filmet. A másik nagyszerű zombifilm a Holtak hajnala. No happy end. A klasszikusok közül pedig mindenféleképpen meg kell említeni a bizzar humorral átitatott Gonosz halottak sorozatot, amely a téma rajongói számára kötelező darab.

A Lidércfény alkotói ezt az érdekes témát öntötték most formába. Brekegő békák, legyőzhetetlen páncélos robotok, vidéki traktorok, s a háttérben ott a zombi.

Jó szórakozást!

A II. Lidércfény pályázatról és a beérkezett művekről

Június elején írtuk ki második pályázatunkat, melynek legfőbb kritériuma az volt, hogy a zombi, robot, traktor és béka közül legalább az egyik szerepeljen benne. Vers és próza kategóriákban vártuk a műveket, azokon belül is komoly és humoros alkotásokat.

A határidő lejártáig 45 alkotást kaptunk 31 pályázótól. A kategóriákon belüli megoszlás a következőképpen alakult:

Vers, komoly: 8 db
Vers humoros: 9 db
Próza, komoly: 22 db
Próza, humoros: 6 db

A kiírásban szereplő négy feltétel az alábbi módon oszlott meg a művek összességét tekintve:

Zombi: 22; Robot: 13; Traktor: 15; Béka: 17

Ebből látható, hogy a négy közül a zombi volt a legnépszerűbb az alkotók között. Ez talán annak köszönhető, hogy mostanában újra megjelentek az ilyen témájú mozifilmek. Meglepő módon a béka áll a második helyen, a traktor a harmadikon, míg a robot csak a negyedik.

A zsűri főbb értékelési szempontjai az alábbiak voltak:

1. A mű kapcsolódjon a pályázati kiíráshoz.
2. A mű legyen szórakoztató, ötletes.
3. Megfogalmazás, szókincs, képi világ.
4. Helyesírás.

Ezen szempontok alapján az alábbi eredmények születtek:

Komoly versek:

- I. helyezett: Bense Pál - Zombi-vágy
- II. helyezett: Sylvia Boom - Borzongás a sötétben
- III. helyezett: Kádi Péter - Találkozások

Humoros versek:

- I. helyezett: Léka - Kirándulás
- II. helyezett: Bense Pál - Gólya hozza
- III. helyezett: Fuvallat - TraktoROM

Komoly prózák:

- I. helyezett: Szabó Tamás - Tankcsapda
- II. helyezett: Buzás Norbert - A pokol tetején
- III. helyezett: Felkai Ádám - A traktor, ami végül nem mentette meg a világot!

Humoros prózák:

- I. helyezett: Jeney Szilvia Violetta - Bélák a tóban
- II. helyezett: Tim Shaw - Felfuvalkodottság
- III. helyezett: Safranka Judit - Különleges ajánlat

A zsűri különdíjjal jutalmazta az alábbi alkotást:
Matuszka Máté - Mechanikus túlerő

Összegzőként mindenképpen az mondható el a beérkezett pályaművek nagyobb részéről, hogy kellemes élményt nyújtott az elolvasásuk, szórakoztató volt, s gyorsan telt vele az idő. Tény azonban az is, hogy sok helyen találtunk alapvető helyesírási hibákat, rosszul megfogalmazott mondatokat, mondatrészeket. Ezek jó része kiküszöbölhető azzal, hogy ráengedünk egy helyesírási-ellenőrző programot, illetve egy helyesírási szótár segítségét igénybe vesszük, ha bizonytalanok vagyunk egy-egy kifejezésnél. Az is sokat segíthet, ha a leírt alkotást hagyjuk egy-két hétig pihenni, majd újra elővéve, átolvasva, immár mint „külső szemlélő” ráakadhatunk a hibáinkra. Tanuljunk a „nagy”, „hivatásos” íróktól, akik akár négyszer-öttször előveszik egy-egy munkájukat, és szánnak rá

időt, energiát, hogy a kevésbé jól sikerült részeket átírják, a hibákat kijavítják. Sokszor odaadják ismerőseiknek, barátaiknak, barátjaiknak, házastársuknak, hogy mondjanak róla kritikát. Ne féljen senki ezektől a módszerektől, hisz a negatív kritika is előre visz, még akkor is ha nem építő jellegű.

Ha külön nézzük a verseket, és a prózákat, azt kell megállapítanunk, hogy a prózaírás jobban megy. Verset nehezebb írni, az tény, és kényszerűen nem érdemes odafigyelnünk annak ritmusára vagy rímeire, de egy jó versről elmondható, hogy annak születésekor az alkotónak nem kellett ezeken gondolkodnia, szinte magától megszületik. Természetesen ehhez nem csak ihlet, ötlet kell, hanem az is, hogy olvassunk más verseket, jókat, rosszakat egyaránt, tudatosan, vagy csak szórakozásképpen. Nem kell feltétlenül visszanyúlnunk a klasszikusokhoz, netán a görög művekhez (bár ártani nem árt), viszont jó, ha ismerjük a kortárs költők munkáit, az új irányvonalakat, stílusokat.

A fentebb említettük, hogy prózát könnyebb írni, mint verset – vagy legalábbis utaltunk rá. Ez igaz, viszont egy jó prózát sem könnyű megírni. A leírt módszerekkel (helyesírás leellenőrzése, néhány hétre félretenni, majd újra elővenni, többször átolvasni) sokat javíthatunk egy-egy prózai alkotáson, akár még bővíteni is tudjuk ezen alkalmakkor. Segít az is, ha néhány szóban kidolgozzuk a szereplők jellegét, főbb vonásait, illetve vázlatot készítünk a történetről – hol indul és miért, hogyan folytatódik, mi lesz a vége. Természetesen minél hosszabb egy írás, annál jobban megéri az ezekben belefektetett idő, míg egy rövid, néhány oldalas prózánál nincs szükség feltétlenül ezekre.

Ezúton köszönjük minden pályázónak a zsűrizés során nyújtott élményt, és mindenkit csak biztatni tudunk – a negatív kritikák ellenére is –, hogy írjon minél többet, illetve olvasson minél többet és többfelé, hogy a szókincse bővüljön, fogalmazási stílusa csiszolódjon, hogy majd egyszer leemelhessük a könyvesbolt polcáról egy önálló verses vagy novelláskötetét, netán regényét.

Lidércfény HQ

Zombi-vágy

Megszülettem, hát élek,
S meghalok majd, ha vénnek lesznek kezeim.

Ha úgy látnátok is, kérlek,
Akkor se szóljatok, szemeim, hogy máris azok.
Ne kiáltstok, hogy zombi vagyok!

Felkelek reggel, s járok,
Munkába eltalálok – mégha nehezen.

Ha elfásulttá válok,
És „mindenmindegynek” nevezem az éjt, s a napot,
Mégse higgyétek, hogy zombi vagyok!

Mögöttem nemzedékek,
Múltat díszító ékek – a sok koponya.

Megmondom, mit remélek:
Utánam jövőkre hagyom a' mit szívem kapott,
Így legyek számukra élő halott!

Bense Pál

**A II. Lidércfény pályázat
Vers, komoly kategóriájának
I. helyezettje**

Tankcsapda

Vajon mi történik, ha egy terepgyakorlaton eltéved egy harckocsi, s a legénység katonához nem teljesen méltó módon viselkedik?

S vajon mennyire számít az, hogy mindez hazai pályán következik be, mi több, a közelben még egy tanya is van?

Délre egészen nyilván valónak vált, hogy eltévedtek. Lakatos kidadta a parancsot a megállásra, mire mind kimásztak az átforrósodott vas felszínére.

- Nincs mese, hívni kell a központot - jelentette ki Lakatos savanyú ábrázattal. A hadgyakorlat első napján jártak, s igazán nem vetett jó fényt parancsnoki képességeire a fiaskó. - A térképeink teljesen más domborzatot mutatnak.

- Kovács meg fog ölni minket - nyögte Kukta, a lövész. A civil életben szakács volt, innen kapta nevét. Felült a csőre, s óvatosan tapogatta az áttüzesedett hengert.

A távolban fákat borzolt a júliusi szél, jobbra tőlük tanya fehérlett. Bivaly visszabújt a tankba, s feltette fülhallgatóját. Egykori kommunikációs tisztként ő lett volna a rangidős, ám egy kocsmai verekedése után lefokozták, s visszadobták a kopaszok közé. Morogva szölongatta a központot, míg odafenn Pócs bontogatni kezdte konzervjét.

- Én eszem - lihegte, de közben ő is a fákat és a tanyát leste.

- Nálad ez idegi - jegyezte meg Kukta, s lecsúsza a csőről, a földre huppant. Tűnődve rugdosni kezdte a száraz fűcsomókat. - Láttam már ilyet eleget. Kétszáz kilósan végzed majd.

- Ha te főzöl nekem, nem hiszem - nyeldekelt Pócs. Kukta intett felé, valami csúnya jelet, mire Pócs májkrémdarabot pöckölt az irányába. Ő vezette a tankot, s mivel a karbantartás is rámaradt, alig volt ideje normálisan étkezni. Emiatt állandóan éhség gyötörte.

- Nincs vétel - vakkantott fel kisvártatva odalentről Bivaly, majd kipréselte magát a nyíláson.

- Hányszor próbáltad? - kérdezte Lakatos, mire a másik megdermedt. Egy pillanatig látszott rajta kitörni készülődühe, aztán elfordult, s fejét vakarta. - Egyáltalán nincs jel. Valami interferencia...- szavai motyogásba fulladtak. Ő is leereszkedett a földre, rágyújtott, s dacosan elfordult a járműtől.

Pócs késével kikapart egy kevés májkrémet, s hagyta nyelvén olvadni. Elgondolkozva leste Bivaly távolodó, széles hátát, az arcából előbodorodó füstöt.

- Nem kedvel minket - jegyezte meg Lakatosnak. A parancsnok bólintott. - Szarok rá - azzal leugrott a porba, s Kukta mellé sétált. Régről ismerték egymást, még a telepről, s a seregben is kitartott barátságuk, a beavatásuktól kezdve a kopaszok szívatásáig.

- Talán ott tudnának segíteni - mutatott a szakács a ház felé. - Víz is kellene. Pócs szerint valahol ereszt a tömítés.

Lakatos farzsebéből elővette összehajtogatott térképét, s belepillantott a kis négyzetbe, ahol épp lehettek.

- Persze, Pócs szerint, mi? - horkantott. - Ez a tanya nincs is a térképen. - mondta aztán, majd kivett egy szálát Kukta felé nyújtott cigarettás csomagjából. - Nem mintha ez bármit jelentene.

Kukta meggyújtotta előbb barátja, majd a saját cigarettáját, közben bólintott. - Ezek a térképek iszonyú pontatlanok.

- Ja, még Haynau korából valók - ezen csak Lakatos röhögött idegesen.

Kukta értetlenül nézett rá, majd megfordult, intette Pócsnak: - Gyere utánunk a géppel.

Pócs felpattant, vigyázzba vágta magát: - Ahogy kívánja, kérem alássan - azzal nagy ívben elhajította a konzervdobozt, s eltűnt a fémbe.

Lakatos tűnődve figyelte a jelenetet, majd finoman megfogta Kukta karját: - Figyeli...

A másik ránézett, szeme összeszűkülte. Mögöttük felbőgött a tank motorja.

- Igen?

- Legközelebb ezt hagyd csak rám - Lakatos kapta el a szemét,

árnyék, Bivaly közeledett.

- Mi ez az egész? Hova megyünk? - Bivaly izzadt és fújtatott, alig fél méterre állt meg a parancsnoktól, aki lopva hátrébb lépett.

- Megnézzük a tanyát - mondta könnyedén. - Kérünk vizet, s megtudjuk, hol vagyunk. Velünk tartasz?

Bivaly vészjóslóan elvigyorodott: - Azt első hiba. Műszaki segítség esetén az egység rádiókapcsolatot létesít...

- Tudom, tudom - Lakatos felemelte kezét, kitakarva Bivaly arcát tekintete elől. - De most nincs kapcsolat, te mondtad, nemde?

Nem várta meg a választ, sarkon fordult, s elindult az épület felé. Előbb Kukta, aztán a tank, végül Bivaly követte.

A tanya közelebről üresnek, elhagyott és értelmetlennek tűnt. A semmi közepén fehér falai roskadoztak, ablakai feketén és törötten ásitóztak, udvara, óljai finom porral borítva várták érkezésüket.

A bejárati ajtót valami lehetetlen huzat halkán nyikorgatta, néha egészen bezárva, majd újból kitérte.

Lakatos megállt az udvar közepén, s intett a háta mögé, mire a tank hörgése elhalt.

- Hát, nem tudom - ért mellé Kukta: - Mintha...

- Ez hülye ötlet volt. Nincs itt senki - dörögte Bivaly, s a főépület felé indult.

- Menj hátra - szólt rá élesen a parancsnok. Bivaly megtorpant, nem fordult meg.

- Ugyan miért? - kérdezte pár másodperc múlva.

- Mert én azt mondom. - Lakatos lassan elindult felé. Kukta izgatottan követte, közben intett Pócsnak, jöjjön, balhé van.

Bivaly végtelen lassúsággal megfordult: - Miért?

- Mert láttam egy gémeskút villáját. Hozz vizet - folytatta Lakatos, s most ő állt meg túl közel a nagydarab férfihoz. A parancsnok fáradtnak és túl fiatalnak tűnt, s e kettősség megzavarta a kommunikációs tisztet.

- Rendben - mondta megenyhülve, de hozzátette: - De ez a második hiba. Az egység a műveleti területen a járművet elhagyva soha nem válhat szét - majd szánakozó pillantást vetve Kuktára és Pócsra, elindult.

Lakatos a bejárati ajtóhoz lépett, s kopogott karcos deszkáján: - Hahó!

- Ezt jól összebarmolták - mutatta Pócs sottogva az ajtó balta-nyomait. - Valaki elhagyta a kulcsát?

- Hahó! - ismételte Lakatos hirtelen, mire a másik kettő össze-rezdült: - Van itt valaki?

Bentről nem jött válasz. A huzat valami savanyú, kelletlen szagot húzott orruk alá. Lakatos belépett a házba, Pócs Kuktára nézett, aki megvonta vállát, és követte barátját.

Döngölt padlója, szegényes konyha-nagyszobába jutottak. A félig leszakadt függönyök valamennyi félhomályt és hűvöst teremtetek, de így legalább láthatták a szétszórt és felforgatott berendezést a padlón. Itt evőeszközök csillogtak, ott konyharuhák fehérlettek, a sarokban törött szék árválkodott, a ház belsejébe vezető ajtót pedig felfordított asztal torlaszolta el.

- Nohát - nyögte Pócs, s a másik kettő is csak dermedten állt. Lakatos kapott észbe, nekifeszült az ajtónak. Közösén félretolták, s beóvakodtak a folyosóra.

- Van itt valaki? - sottogta bizonytalanul Kukta.

- Talán megvárnálak titeket kint... - nyögte Pócs vigyorogva, de Lakatos szigorúan rápillantott, majd maga elé húzta, s gyengéden meglökte.

A folyosóról ajtók nyíltak, a végében apró ablakon át sávban vágott be a fény. Pócs kinyitotta az első ajtót, belesett, majd öklen-dezve hátrált.

Lakatos és Kukta gyors pillantást váltott, aztán egyszerre néztek be.

Gyerekszoba lehetett hajdan – a rácsos kiságy, az égszínké falak és a sarokba halmozott játékok erre engedtek következtetni.

Most egy disznó teteme feküdt a közepén.

Az állat hátsó fele hiányzott. Belsősegei összeszáradva és elrohadva terültek szét mögötte, sárgásfehér bőre alatt kukacok ezrei mocorogtak. A szobát betöltötte a bomlás savanykás, édes szaga, a plafonon legyek ezrei várakoztak a hűvösebb időre.

- Mi történt itt? – suttozta Kukta, s hátralépett. Lakatos beljebb akart menni, de barátja megfogta a karját: - Hagyd.

- Hé, fiúk, gyertek csak! – hallatszott a folyosóról Pócs hangja.

Egy másik ajtóval küszködött, dühösen nyomta, tolt, de valami nem engedte kitárolni.

- Segítsek, ezt eltorlaszolták belülről... – magyarázta feszülten. Mindhárman nekidőltek az ajtónak, mire nagy nehezen sikerült embernyi rést tolni rajta. Egy szekrényféle gátolta a bejutást, csikorogva engedett. Megint Pócs óvakodott előre, a másik kettő szorosan a nyomában követte.

Kamra lehetett, bár annak túl nagy volt a helyiség, amibe bejutottak. Oldalt polcok, a padlón üres konzervdobozok, szalonnavégek, liszteszsákok sorakoztak. Egy szem, szűk kis ablaka nyitva volt, körötte éles eszközzel leverték a vakolatot.

- Itt aludt valaki – mutatta Kukta az ablak alatti egyszerű fekhelyet. Lakatos lehajolt, s a pokróc barna foltjait kezdte kapirgálni, míg a másik kettő idegesen fogdosta a polcokon lévő dolgokat.

- Vértett – jelentette ki a parancsnok felállva. Térde nagyot recscent, mind összereztek.

- Ez mi volt? – kérdezte Pócs.

- A térдем – nyugtatta Lakatos, de a lövész a fejét rázta: - Kint-ről jött.

Kukta közben egy letört széklábat emelet föl a földről. Tűnődve szemlélte, majd Lakatos felé nyújtotta végét. Alvadt vér, valami más és hosszú, fekete hajszálak borították.

- Ó, a francba... – nyögte Lakatos, majd kifelé indult: - Ezt jelentenünk kell... – de megtorpant, mert ezúttal mind hallották a zajt, ami kintről, a folyosóról jött.

Valaki csoszogva közeledett odakinn.

- Biztos Bivaly – suttozta Pócs. Kukta csak a fejét rázta, majd határozottan az ajtóhoz ment és kinyomakodott a folyosóra. Lakatosék vártak, míg vissza nem szólt.

- Itt van.

- Ki? – kérdezte a parancsnok.

De Kukta nem válaszolt, ezért a másik kettő utánament.

Társuk a folyosón állt, vele szemben, a kis ablak alatt, egy nő imbolygott.

- Mi a...? – nyögte Pócs, s Lakatosra bámult, aki megbabonázva nézte a középkorú asszonyt, kinek haja szétállt, mint egy szénaboglya, ruhája cafatokban lógott, s arcán olyan mély karmolásnyomok varasodtak, hogy néhol a hús rózsaszíne is látszott. A nő zavaros tekintete egyikükről másikukra villant, feketés szája széléről habos nyál csöpögött lába elé.

- Talán veszett – jelentette ki Pócs.

- A veszetek nem így néznek ki – magyarázta Kukta, lassan hátrálva. Pócs követte példáját, így Lakatos egyedül maradt a folyosó közepén.

- Nem hagyhatjuk itt – fordult vissza társai felé.

- De igen – bólintott Kukta, szemét le nem véve az asszonyról.

Lakatos intett a nőnek: - Most hozunk segítséget, rendben? – azzal megfordult, és ő is kifelé indult. Szeme sarkából mozgást vett észre a gyerekszobában, megtorpant.

A disznódög mocorgott. Feje, törzse remegett, rázkódott, s mikor Lakatos beljebb lépett, a perspektíva változása miatt azt is láthatta, miért.

Egy kislány nyomakodott ki az állat roncsolt alfeleiből. A padlóra támasztotta vézna karjait, úgy préselte ki magát alvadt vérrel és hússal borítva a dögből. Valaha szőke haja csimbókokban lógott arca elé, s a parancsnok térdének újbóli roppanására ez az arc most megfordult, s élettelen tekintete Lakatoséba mélyedt.

- Gyere már... – lépett mellé Kukta, de a szobába nézve ő is megdermedt.

- Ezt nem hiszem el – nyögte, majd megragadta barátja karját, s kifelé húzta: - Na, tűnjünk el innen!

Ahogy fordult, szembe találta magát a nővel. Egy pillanatig mindhárman mozdulatlanok voltak, az ajtóban álló Lakatos, a folyosón az asszony, és kettejük közt Kukta. A varázst a nő törte meg, aki a lövész karjára hajolt, s beleharapott.

- Anyád! – ordította Kukta, s próbálta kirántani kezét a támadásból, de a nő, mint egy kutya, fejét rángatva, a mozgást követve, tartotta magát. Kukta végül a másik kezében lévő széklábbal a csapzott haj közé vágott, de ettől az asszony állkapcsa még jobban rázárulhatott karjára, mert az ő üvöltése még erősebb lett.

Lakatos ekkor tért magához benuháztából. Egyik kezével a nő fejét kezdte tolni, lábával a derekába taposott, míg próbálta magát kitámasztani valahol, például az ajtófélfán, ám ott, előtte, e térben feltűnt a bélel borított kislány.

Lakatos felsikoltott, s szabad kezével próbálta behúzni a gyereket előtől a szobaajtót, ám a lány gyorsabb volt. Előrelendült, koponyája az ajtófélfára és az ajtó közé szorult.

- Szedd már le rólam! – sikoltotta közben Kukta, aki a nő vállát és derekát püfölte a széklábbal, de barátja nem segíthetett, mivel a hörgő és fogait csattogató gyerek egyre kijellette a nyílást, egyenesen a férfi agyéka felé. Végül a parancsnok hátralépett, és a lány arcába rúgott, majd gyorsan becsukta az ajtót. Soha nem örült még így kulcsnak.

Kukta és az asszony a folyosó közepén egymásra borulva tántorgott, a lövész karjából csöpögő vér sikamlóssá tette talpuk alatt a padlót. Lakatos kihúzta Kukta kezéből a széklábat, és pozíciót keresett.

- Ne mozogj már...! – könyörgött a lövésznek, aki némán küzdött, mivel már csak a támadójára mért öklöcsapásaira tudott figyelni. - Mindjárt leszedelem rólad!

- Azt megköszönöm, baszd meg – sziszegte hirtelen Kukta, megtorpánva és immár teljesen elsápadva.

Lakatos ekkor sújtott le. Tenyerében érezte a roppanást, s amikor társa felüvöltött, már tudta, hogy túl erősen ütött. A székláb vége bezúgta a nő koponyáját, de az ütés ereje fogait is a sebbe törte. Vértől állkapoccsal tántorodott hátra, Lakatos pedig Kuktát átkarolva kivonszolta társát a konyhába.

- El kell állítani a vérzést – nyögte, felkapva egy konyharuhát.

A lövész tehetetlenül, remegve állt, s nézte a folyosón összerokkádó asszonyt.

- Mi volt ez? – suttozta a sebet kötöző parancsnoknak.

- Nem tudom – nézett fel rá Lakatos, majd körbefordult: - Hol van Pócs?

Kukta az egyik ablakon át mutatta: - Ott.

Pócs a tank előtt feküdt, fejét vér borította, de úgy látszott, feljűk néz. Még élt, bár egy ismeretlen férfi a hasából evett. Mindenféle sárga és vörös dolgot szaggatott ki a katona törzséből, akinek lábai és kezei a mozdulatok ütemére meg-megrándultak.

A két barát pár másodpercig bámulta a jelenetet, bár nekik évezredeknek tűnt az időszak. Lakatos közben arra gondolt, Pócs vajon milyen hosszúnak érezte kibevezése folyamatát. Amikor ismét egymásra nézte, látták, valami nagyon megváltozott bennük.

- A kurva anyját – suttozta Lakatos. Kukta bólintott, eszelős tekintetéből eltűnt a fájdalom:

- Pócsnak annyi. Fegyver kell. Így... – megingott, mire a parancsnok odaugrott hozzá, átkarolta.

- Rendben – Lakatos pillantása ide-oda villogott, miközben elkezdte kifelé húzni a sebesültet: - Hátramegyünk. Megkeressük Bivalyt. – óvatosan kiléptek az ajtón, majd el a fal mellett, a hátsó rész felé. Kukta lába néha összeakadt, de aztán intett, nem kell segítség. A férfi, aki Pócsot ette, egyszer sem nézett fel.

Hátul, a kút köríve mögött ólak, egy szín és valami rozoga bódé barnállott. A rádiós nem volt sehol.

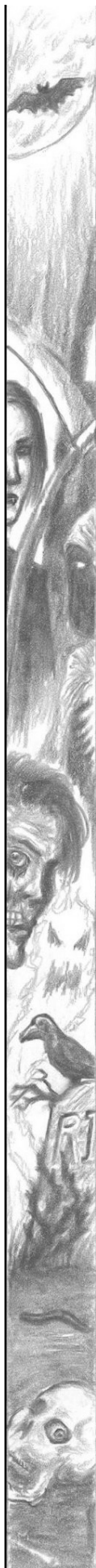
Kukta az átmelegedett kávának dőlt, s próbálta megszorítani a kötetést karján.

- Hova tűnt ez? – dühöngött Lakatos: - Azt mondtam...

- Hé! – Bivaly kiáltása zengett és visszhangzott mögülük. Hátrafordultak, és lenéztek a kútba.

Bivaly a vízben lebegett, fújta a tempózástól: - Húzzatok fel!

A parancsnok engedte le a vödört, míg Kukta egyfolytában a házat fürkészte. Kötése már teljesen átverzett, s ez volt az első,

amit a kútból felbukkanó Bivaly megpillantott.

- Mi történt? - nyögte az egykori kommunikációs tiszt.

- Veled mi történt? - kérdezett vissza Lakatos.

- Valaki mögém került, és nekem jött...beestem - magyarázta a csöpögő Bivaly, s tekintete rögzült abban az irányban, ahol felbukkant az idegen férfi, kezében Pócs fejével.

- Mi a szent szar? - hebegte a lefokozott katona, s hátrálni kezdett: - Mi van itt? - kérdezte inkább magától.

- A fészkerbe...- ugrott a sápadt Kuktához Lakatos, s húzni, vonszolni kezdte társát, Bivaly pedig követte őket, a ház sarkánál álldigáló idegennel szemezve.

Szűk, poros kis szerszamos bódéba jutottak, a deszkalécek közti fénypásmák villogtak szemükbe. Lakatos kitámasztotta belülről az ajtót egy gereblyével, majd a földre ültette Kuktát.

- Mi ez az egész? - faggatta őket Bivaly, egy résen át kifelé figyelve.

- Nem tudom. Ránk támadtak - közölte a parancsnok, s pofon ütötte a szemét lehunyó sebesültet: - Hé, ne aludj el, halld? Tartsd magad.

Kukta bölintett, miközben valóban próbálta fókuszálni fegyelmét. A por karja alatt türelmesen szívta véré.

- Fegyver kell - nézett körbe Lakatos. Ásók, csákányok, lapátok sorakoztak a deszkafalnak támasztva, szögekre akasztva kéziszerszámok porosodtak körben.

- De kik ezek? - lépett hozzá Bivaly, s megragadta vállát: - Mi történt odabenn?

Lakatos ránézett, mire a másik elengedte őt. A parancsnok felkapott egy szekerécet, a súlyát mérgette.

- Ránk támadtak. A házban. Egy nő és egy kislány - ismételte magát - Megharapták Kuktát. Pócs kirohant. A tanknál... - kifelé intett.

Bivaly hol őt, hol a réseken át az udvart nézte. A férfi a kút fölé tartotta Pócs fejét, majd elengedte. Kíváncsian hajolt utána, nézett lefelé. Középkorú, szakállas, nagydarab alak volt, kezelszában olaj- és vérfolt keveredett. Arcáról még csöpögött Pócs vére, egyik kezében pedig valami vöröset szorongatott, néha harapott belőle.

- Ő lehet az apa - lépett Lakatos is egy réshez - A felesége és a lánya pedig a házban van. Le kell rohannunk.

- Megőrültek? - Bivaly nem bírta levenni szemét a kinti alakról.

- Nem tudom. Szerintem...- Lakatos leguggolt Kuktához, aki révetegen, néha bölintva bámult maga elé - ...halottak.

A parancsnok óvatosan kezdte kitékerni a sebet takaró kötést.

- Halottak? A halottak nem mászkálnak...- hebegte Bivaly.

A durva sérüléséből még lassan csordogált a vér. Két, köríves foglenyomat sorjázta a bőrt, a húsból néhol beletörték az asszony fogai, s mint apró kavicsok, dudorodtak Kukta bőre alatt.

- Nem érdekel, mik ezek - sutogta Lakatos rövid tünődés után - Keríts fegyvert, mert kimegyünk...-megpiszkálta az egyik fogdarabot - Kuktának orvosra van szüksége.

- Szerintem már semmire nincs szüksége.

Lakatos először Bivalyra nézett, aki egy ásót markolva állt felettük, majd a sebesült arcába.

Kukta üveges szemmel bámult maga elé, el, a parancsnok vála mellett. Sokáig kellett nézni, hogy látszódjon: nem lélegzik.

Lakatos felállt, nadrágjába törölte vérfoltos kezét. A rádiós elvigyorodott.

- Harmadik hiba - ne legyen haverod a... - Bivaly nem készült fel az ütésre, a mondat vége örökre benne maradt. Lakatos hátrált, s fájó öklét dörszölve leste, ahogy a másik talpra kászálódik, s vérző ajkait tapogatja nyelvével.

- Soha többé ne minősíts! - sziszegte Lakatos, de Bivaly nem válaszolt, csak felkapta ásóját. A parancsnok gyorsan lehajolt a baltáért, s maga elé emelte: - Nem kéne ezt...

- Kinyírlak, s azt mondom, ők voltak - köpködté vérével Bivaly, az ásót lengetve.

- Egyedül soha nem jutsz ki - nyugtázta Lakatos, oldalt lépve. Bivaly is mozdult, lassan körözni kezdtek.

- Nem baj, megéri. Annnyira rühellem a képed, hogy ennyit megér. - Bivaly fél kezével egy zsebkendőt nyomott sebéhez. Esetlenül maga elé támasztotta az ásót, s erre a parancsnok is la-

zított, de Bivaly csak erre várt. Megemelte a szerszámot, s döfött.

Lakatos a bordáin érte az ásó hegye, érezte, valami roppan odalenn, de volt még ereje elütni baltájával a nyelet. A döfés így is hátralökte, s az oldalába szúró fájdalomtól összegörnyedt. Háta ívesen kínálta magát Bivaly előtt, aki lassan közelebb lépett, s csapásra emelte szerszámát.

- Most megdöglesz, te barom - közölte higgadtan.

Lakatos felnézett, így ő láthatta a rádiós mögött kiegyenesedő Kuktát. Barátja sápadt volt, tekintete zavaros és idegen. Lassan Bivaly mögé simult, s ráhajolt a nyakára.

A rádiós megérezhette a másik test jelenlétét, s fordulni kezdett, így Kukta csak a nyaka tövét harapta meg, azt is felületesen. Bivaly feloldított, s a földre lökte támadóját. Új sebéből nem spriccelt, de egyenletesen folydogált a vér, ujjai görcsösen próbálták útját állni.

- Mi az isten folyik itt? - hörögte, hol Lakatosra, hol a porban előtte rángatózó Kuktára nézve. Válasz nélkül maradt, mivel a parancsnok még mindig nem kapott levegőt. Bivaly tétovázott a két célpont közt, majd nehezen, de döntött, s ásója hegyével a földre szögezte Kuktát. A halott valami halk szisszenésele hangot adott ki, de tovább tekergett a szerszám végén.

Lakatos ekkor lódult meg, s felrelökte a gereblyét, kitántorgott a napfényre.

A kútnál álló azonnal felé fordult, majd eldobta húsdarabját, s megindult.

- Várj csak, még nem végeztünk! - botladozott ki a fészkerből Bivaly, de a parancsnoknak eszébe sem volt megállni, kikerülte a szakállas foltot maga előtt, s a fájdalmat legyűrve felmagasodott, oldalról lesújtott.

Az idegen férfit a fülénél érte a csapás. Megtántorodott, majd térdre rogyott, pont időben ahhoz, hogy Bivaly, mikor odaért, lendületből lecsaphassa ásójával a fejét.

- Állj meg! - hörögte a rádiós a tank felé iramodó parancsnok után, de ekkor hátulról egy test zuhant rá. A földre került, ám csak pár másodpercre. Lelőkte magáról Kuktát, majd felpattant, és két marokra fogta az ásót.

Lakatos hallotta a tompa puffanásokat, de nem fordult meg. Szeme sarkából azt leste, nem ront-e valaki ki a házból, s csak akkor nyugodott meg, mikor magára zárta a tank tetejét.

A forráság odabenn most az egyszer jólesett neki. Halásan izzadt a vas védelmező melegében, míg betöltötte a lövedéket, s célra állt.

- A kurva anyátokat. - sutogta folyamatosan, néha felnevetve, aztán szétlőtte a házat. A következő lövedékkel a fészert, a harmadikkal pedig a kutat és a körötte fekvő testeket törölte el.

Csak ekkor nyugodott meg.

Körbeforgott a toronnyal, s kisöpörte szeméből az izzadságot, hogy jobban lásson. Nagy sokára észrevette a fűben fekvő Bivalyt. Ott hevert mellette ásója is.

Ahogy a cső ráfordult testére, a rádiós megmoccantotta azt. Talpra állt, nyaksebén a vért elmaszatolva, vánszorogva a tank felé lépett.

- Ne csináld ezt, Lakatos! - kiáltotta elhaló hangon. A tank némán meredt előtte - Ezért hadbírószág elé kerülsz...

A parancsnok egy újabb lövéssel válaszolt.

Amikor a füst eloszlott, s a vércseppek és földdarabkák mind visszahulltak a földre, Lakatos hátradólt, s elégedetten bámulta a tank előtti krátert.

Rá akart gyújtani, de nem volt kedve mozdulni. Aztán pedig meghallotta a mocorgást. A jármű hátsó része felől.

Belülről jött.

Nem kellett Bivaly, hogy megértse a negyedik, egyben utolsó hibát, amit nem is ő vétett: a tankot elhagyva a beszállónyílásokat minden esetben le kell zárni.

VÉGE

Szabó Tamás

A II. Lidércfény pályázat

Próza, komoly kategóriájának

I. helyezettje

A pokol tetején

Mi lehet rosszabb? Tudni, hogy majdnem egyedül vagyunk az egész világon, vagy tudni, hogy hamarosan mi sem leszünk már életben?

Tetézi-e a bajt, ha ráadásul egyetlen mentsvárunk a hátralévő időre a saját gyermekünk?

Miközben Steve a hullócsillagot figyelte az augusztusi égen, arra gondolt, az ő csillaguk is hamarosan leáldozik. Fülledt volt a levegő, vérszagtól terhes, és a férfi már nem hitt a holnapban.

- Közelebb van a pokol, mint azt bárki valaha is gondolta. - Steve olyan halkán mondta, amilyen halkán csak tudta, kislánya mégis meghallotta és ennyi elég volt neki bizonyosságnak, hogy apja ébren van.

- Nem tudok aludni, apuci.

- Semmi gond, kicsim. Ez egy különleges nap. - Átkozott idióta, te kegyetlen barom, gondolta. Gratulálhatsz magadnak. A nap, melyen a világ összes szeme az utcára zúdult, és nyakig, vagy még jobban elborított mindenkit igazán különleges lehet. Ja, és add hozzá, hogy a gyermeked szeme láttára tépték szét a feleséged, akkor így van, ez valóban egy különleges nap. Kibaszott különleges.

- Éhes vagyok, apu.

- Tudom, kicsim. Én is. - Nem a legjobb magyarázat egy hat éves gyermeknek, akit történetesen Jessicának hívnak, de egy olyan napon, amikor az ember az éjszakát egy háztetőn tölti, és alatta vérszomjas élőhalottak, agyatlan zombik tombolnak, talán megteszi.

- Láttál hullócsillagot, apu?

- Igen, kicsikém, már négyet is.

- Négyet? Te biztosan csaltál, mert én csak hármát láttam.

- Aki fél szemmel bárányokat számol, az ne csodálkozzon, hogy nem marad energiája másra is figyelni.

Pillanatnyi csend állt be közöttük, de az agyatlan tömeg húslábnnyira alattuk nagyon jól érezhette magát, mert folyamatosan zörgött, morgott, csapkodott, tört-zúzott, így szolgáltatva kaotikus háttérzenét az éjszakának.

- Emlékszel, amikor utoljára ilyen sokáig fent maradtam? - Jessica hangja olyan törekeny volt, mint egy fűzfaág, s olyan gyorsan tovaszállt a nehéz levegőben, hogy Steve csak nehezen értette meg a szavakat.

- Hát persze, drágám.

- Az anyu nagyon mérges volt. De nem rám, hanem rád. Főleg rád. Emlékszem azt mondta: Steve McLahan, ha bele akarsz szólni a gyerekevelési szokásaimba, kérlek erről engem tájékoztass először. Te pedig, kisasszony, jegyezd meg, az a cselszövő apád nem húzhat ki mindig a felelősség alól. (Ez egyébként mit jelent, apu?)

- Az a gyönyörű szeme meg akkora villámokat szórt, hogy egy hétig ellátta volna a fél várost villamos energiával - nevetett Steve. (Na, most akkor, hogy is van ez? Mégis van értelme a holnapnak?) Odafent egy pillanatra lángra gyúlt az ég. Nem volt ez nagy látványosság, csak olyan, mint egy apró szikra, mely lepattant a csillagszóróról, apja és lánya mégis tátott szájjal figyelte az eseményeket.

- Ugye nem jutnak be az épületbe azok? - Abban a pillanatban Steve jobban gyűlölte Istent, mint bármi mást az életben. Amint lánya rettegő szavait hallgatta, úgy érezte, mintha szöveget vertek volna a szívébe.

Ez egy kényes kérdés Steve McLahan, mondta magának, válogasd meg a szavakat! Tudta, hogy azok az ajtók odalent erősek, tudta, hogy biztonsági üvegek vannak lent, tudta, hogy a legerősebb lakatok szövetkeztek odalent a betörők ellen, de a kurva életbe, mit tehetnek mindezek ezer meg ezer zombi fáradhatatlan nyomása ellen? Lószart se!

- Ne izgulj, kicsim, nem lesz semmi baj. - Marha, már baj van,

még hozzá akkora, hogy legalább a fejed tetejéig ér, de minimum a szemedig, te mégsem látod.

Apró karok fogták át a nyakát, és Jessica apja mellkasára hajtotta a fejét.

- Az anyuval akarok almodni. - Steve szíve, ha lehet még jobban elszorult, és semmi sem jutott eszébe, amivel megnyugtathatná gyermekét, de úgy tűnt, a kislánynak nincs szüksége szavakra, elég egyetlen, életben maradt szülejének a közelsége.

- Vele akarok almodni, mert bennem van ezeknek a pokoli lényeknek minden követelőző, vérre szomjazó hörgése, és mielőtt közük állnék, látni akarom az anyut.

Steve megrémült a szavaktól. A szavaktól, melyek egyáltalán nem úgy hangoztak, mintha egy hat éves gyermek szájából szóltak volna.

- Miről beszélsz, kicsim? - Hangja remegését egy-két torokköszörüléssel próbálta leplezni.

- Bennem vannak. - Jessica csak ennyit mondott, aztán mély, nyugtalan álomba merült.

Steve hevesen dobogó szívvel várt pár percet, majd óvatosan a lenti boltból zsákmányolt pokrócra fektette gyermekét. Nézte az álomba merült csöppséget, és nem tudta mitévő legyen.

Emlékek toltak fel az elméjéből, de egyik sem ragadt meg a fejében, úgy szálltak tova, mint a száguldó vonat ablakai. Aztán egy mégis csak megkapaszkodott lelki szemei előtt.

A gyerek alszik, drágám, szórakozhatunk. A felesége volt az, tele vággyal, tele szerelemmel, de legfőképpen tele élettel.

- Szórakozzunk, drágám! - Steve világéletében szégyellte könnyeit, az ellen azonban, ami abban a pillanatban végigfolyt az arcán semmit sem tehetett. Cigaretta kotort elő a zsebéből, és remegő kézzel meggyújtotta. A lomha levegőben lassított felvételnként kigyózott a füst a csillagos ég felé.

- A szar is bekígyózott közénk, drágám, és szó mi szó, kurva jól érzi magát. - Steve egy pillanatig eszelős hangon nevetett, majd újabb könnycsepp nedvezte be az arcát, és ő úgy hitte, az a csepp egyenesen a szívéből indult, mielőtt némán a lába elé pottyant.

Amennyire tudta, összeszedte magát, és kísértelt a majd méter magas parkányig. Lenézett a feszítelő tömegre, szívott egyet a cigarettából, közben olyan eszelős képet vágott, hogyha valaki látta volna, azonnal kényszerzubonyért, vagy ami még jobb, nyugtatólövedékért kiált.

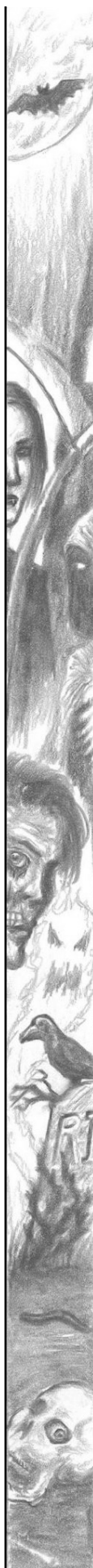
- Kösz, srácok, hogy elszabtátok a hétvégémet! - kiáltotta, majd a csikket a tömegbe pöccintette. Magánszámából kislánya semmit sem érzékelt, álma nem apja miatt volt nyugtalan, hanem a vérében dolgozó baktériumok álságos munkája miatt.

- Baktériumok, csak ennyit mondtak a hírekben, semmi többet. BAKTÉRIUMOK! Nem szalmonella vírus, az egyszer biztos. - Ahogy ezt végiggondolta, Steve megint nevetett.

Aztán egyszer csak, mint ahogy villám csap le az égből, hogy lepörkölje a szórt a mit sem sejtő járókelő seggéről, Steve tudata is kitisztult egy szempillantás alatt.

- Össze kell szedned magad, ember! A feleséged már elvesztetted, nem hagyhatod, hogy a gyermeked is azok között az örültek között végezze!

Óvatosan, nehogy zajt üssön, Jessicához lépdelt, majd letérdelt

mellé. Remélte, nem ébreszti fel, de meg kellett tudnia. Látnia kellett, mert addig nem hitte el, hiába volt gyermeke hangja olyan keserves az igazságtól.

Így éjfélközelben szokatlanul fényes volt az éjszaka – akkor is, ha figyelembe vesszük a csillagos égboltot, és a pofátlan holdat, aki vigyorogva szemléli a földi eseményeket –, de lehet, hogy csak Steve érzékei élesedtek ki annyira abban a minutumban, mert azonnal látta az elszíneződött ereket, amint fekete csápokként ágaznak szét gyermeke fakó bőre alatt.

Steve az öklébe harapott, megelőzve ezzel egy ordítást, de háborgó lelkét a fizikai fájdalom nem csillapíthatta le. Mintha mellbe vágták volna, olyan hirtelen mozdulattal huppant a fenekére. Beletúrt a hajába, borostáját sercegett, egyszerűen úgy viselkedett, mint aki kétségbe van esve, és fogalma sincs, mitévő legyen.

Aztán ahogy az ember felhangosítja a tv készüléket, Steve agyában is úgy erősödött fel egy hang fokozatosan, mely azt ismételtette: ellenszer, ellenszer, ellenszer.

- Ellenszer, hát persze! – A hirtelen jött ötlet teljesen fellelkesítette, ám az öröm hamar tovaszállt, amint saját cinikus hangja megszólalt a fejében.

- Ellenszer, hát hogyne! Ha ezt itt a tetőn megoldod kátrányból és madárszARBól, akkor te zseni vagy.

A felismerés, hogy semmit sem tehet, azon kívül, hogy végignézi gyermeke átalakulását, tonnányi súlyként nehezedett vállaira.

Az égen újabb csillag unta meg az életét, és kecses ívben belezuhant a nagy semmibe. Legszívesebben Steve is követte volna a példáját, de nem hagyhatta ott kislányát, hiába marcangolta agyát a tudat, hogy Jessica hamarosan öntudatlan, vérre szomjazó szörnyeteg lesz. SZÖRNYETEG!

Egy titkos labor lelkiismeretes tudósai fene jó munkát végeztek, mert az általuk világra segített baktérium olyan gyorsan söpört végig az országon, mint futótűz a száraz avaron, és azóta ki tudja, merre jár, hiszen ennek a láthatatlan utazónak nem kellett útlevél, hogy átlépje a határokat. Mire beköszöntött ez a csillaggyilkos augusztusi éjszaka, a csodaszor valószínűleg már a világ számos országában tiszteletét tette.

Mindez persze Steve McLahant nem igazán érdekelte. Minden, ami jövője alapjait jelentette, már halott volt, vagy éppen haldokolt. A feleségén nem segíthetett, és az esély arra, hogy megmentse gyermekét, kevesebb volt a nullánál.

Megrendülten vetette hátát a párkánynak, és nem telt bele fél perc, szemei kimerülten lecsukódtak.

Amikor a bal karjába hirtelen belenyilalló fájdalom felébresztette, karórája szerint hajnali két óra volt. Persze ezt csak azután tudta megnézni, miután karját kiszabadította kislánya kezei közül, és ezt értsd szó szerint, mert a törekeny kislány volt az, aki a Stevet felriasztó fájdalmat okozta, hiszen olyan erővel csimpaszkodott apjába, mintha aprócska kezei organikus satuk lennének.

Milyen érdekes! Az ember akkor szorítja legerősebben szerettei kezét, amikor ő maga a leggyengébb. Az élet furcsa paradoxona.

- Hogy érzed magad, Jess? – Elég abszurd kérdés ez olyasvalakitől, akinek gyilkos baktériumok bomlasztják a sejtjeit, de Steve-nek nem jutott jobb az eszébe.

- Fáj az átváltozás, apu. – Megint az a hang. Jess ismételtén úgy beszélt, mintha legalább tíz évvel idősebb lenne, és ez jobban megrémisztette Steve-t, mint a fekete, kidagadó erek. – Valami felfalja a tiszta gondolataimat.

Rég voltunk ekkora szarban, igaz Steve?

- Nem adhatod fel, Jess! Az anyu sem tenné.

- Ő már halott! Vagy még annál is rosszabb. – Steve nem tudott haragra kelni a mondatokban megbújó kegyetlen igazsággal.

Rá kell gyűjtanom!

A gondolatot tett követte, miután Steve törökülésbe küzdötte magát.

- Senki sem mondta még, hogy a dohányzás halált okoz? – Nem volt a szavakban semmi cinizmus, inkább egy olyan gyermek, egy

olyan kis ember szavai voltak, aki tisztában volt szomorú sorsával, és tiszta pillanataiban minden alkalmat megragad, hogy beszélhessen azzal, akit igazán szeret.

- Nekem mondd, kicsim? – Egymásra mosolyogtak a halovány hajnali fényben, miközben a kaotikus zajegyveleg, melyet a tömeg szolgáltatót egy percre sem enyhült.

- Fújsz egy karikát, apu?

- Szeretnéd?

- Hogy átdughassam rajta az ujjamat. Tudod, ami miatt anyu annyira ideges volt. – Egy pillanatra súlyos csend ereszkedett közéjük, melyen úgy tűnt, még az örültek tébolyult moraja sem tör keresztül. – Ugye nem haragszol rám, amiért azt mondtam?

Steve válasz gyanánt összehozott egy vasos füstkarikát, ami kecsesen lebegett át a mozdulatlan levegőn. Több karika azonban nem született, mert amikor Jessica megpróbálta „ujjára fűzni” azt az egyet, a keze annyira remegett, hogy teljesen szétzilálta az egészet, mielőtt végigcsúszhatott volna a mutatóujján.

A nyáladzó, értelmét veszített tömeg megjelenése az utakon olyan volt, mint egy atombomba robbanása. Semmi és senki nem tudott neki ellenállni. Semmit sem lehetett ellene tenni. Ugyanezt érezte Steve is, amikor gyermekére nézett. Mit is tehetne?

Úgy tűnt, Jessica visszaaludt. Hiába beszélt úgy, mint aki idősebb a saját koránál, szervezete emlékeztette rá, hogy csak hat éves, és a hajnali két óra nem az az időpont, amikor neki még ébren kell tartózkodnia.

Más esetben Steve melldagasztó büszkeséggel és mélységes szerepvel figyelte volna az álmok világában járó Jess-t, de alvó gyermeke fekete sziluettje most csak még inkább a reménytelenség érzetével töltötte el.

Így dőlt újra a párkánynak, így döntötte el, hogy nincs értelme tovább, így szólalt meg fejében a hang: Ha ő meghal, te is meghalsz és így merült alá újra ő is a zaklatott álmok tengerébe, hogy aztán fojtott hangú motyogásra ébredjen.

Értetlenkedve, leleragadó szemekkel nézett körbe, mint aki azt sem tudja, hol van és hogy került oda. Először az utcai zajok törték át értetlenkedése falát, aztán Jessica szavai. A kislány összevissza beszélt. Arcán két fekete csík látszott. A kislány könnyezett. Ujjai begömbültek, karján az inak megfeszültek. A kislány átváltozott.

- Mi az, kicsim, mi...

- Hyla arborea, vagyis közönséges levelibéka. – Steve számára nem is a szavak, hanem a hangnem volt megdöbbenő. Olyan rémület szorította a torkát, amelyet gyerekkora óta nem érzett, amikor apja útjára indította egy Tökös gyerek vagy te! felkiáltással egy ötven méteres csúszdán az alatt fölényesen hullámozó víz felé, de az izgalommal vegyes rémület volt, ez pedig maga a vegytiszta, leküzdhetetlen félelem, mely nem a gyomrát csiklandozza az embernek, hanem lezsibbasztja az egész gerincét.

Jessica hangja olyan volt, mint a nyikorgó ajtózanér és a smirgli-papír sűrűlő zajának furcsa keveréke, és mindezek mellett olyan élettelen, mint egy köszbor.

- Mi, miben segíthetnék?

- Fákon és cserjéken a lombok között él; rovarokkal táplálkozik.

- Tudom, Jess, de...

- A hím hanghólyagja az álla alatt van.

- ...mit tehetek, hogy...

- Szállj ki abból a traktorból, anyuci, és legyél engedelmes robot, mint a többiek ezen az átkozott paradén.

- Jessica! – Steve soha életében nem ordított rá gyermekére. Most sem haragjában tette. Jessica iránt legalábbis nem érzett dühöt, ami a lelkében tombolt inkább volt egy nagy rakás tehetetlenség. Olyan gyámoltalan volt, mint egy magára hagyott újszülött.

- Kérlek, anyu, az a traktor a pokolba visz! Hát nem látod mekkora kerekerei vannak!? Csak azok tudnak átjutni a pokolhoz vezető kényszagú mocsarakon.

- Ne csináld ezt, Jess! Ne csináld ezt, Istenem! – Azt még hozzá

akarta tenni, ha létezel egyáltalán, de gyermeke megelőzte.

- Érzem a véred szagát, apu.

Azt bizony kétlem, mert most fagyott meg bennem minden egyes csepp, futott át Steve agyán, de valahogy most nem volt képes megnevetetni magát.

- Minden rendben lesz, drágám, lejutunk innen, keresünk egy ép-elméjű orvost, aki segít majd neked, és akkor apa és te...- Nem tudta befejezni, mert számára is olyan képtelenség volt az, amit mondott, hogy jobbnak látta, ha befogja a száját. Na, nem mintha Jessicát annyira meghatotta volna a dolog, de Steve feleslegesnek érzett minden szót, amivel saját magát sem tudta megnyugtani, nemhogy átalakulóban lévő gyermekét.

És a rosszabbik dologra csak most figyelt fel. A reggeli napfényben - a tömeg fáradhatatlanul járta a táncot odalent - kislánya szemei olybá tűntek mint két feneketlen kút. A gyermek arca beesett volt, halottsápadt bőre pedig kiemelte az elfeketedett ereket a homlokán, és egy-kettőt azon a nem olyan rég még anyagi kis pofikáján.

- Ezt nem, ezt nem, én...- Steve hebegett-habogott, egészen addig, míg Jessica ki nem nyitotta a szemét.

A kislány pupillája a fény ellenére kitágult, az irisét pedig teljes mértékben behálózták a fekete erek és körbevették a szintén fekete pupillát. Jessica csak meredt maga elé, eltorzult szemei talán egy még torzabb világot láttak, melyben nincs helye a józan észnek, csak a kaotikus és öldöklő gondolatoknak.

- Maradj velem, kicsim. Hiszen te az én kicsi lányom vagy, nem pedig egy azok közül a szörnyetegek közül. - Steve megrázta Jessica vállait, de a gyermek egyáltalán nem reagált. Amikor apja elengedte, kitátotta a száját, egyre nagyobbra, tovább, tovább, és Steve már hallotta, ahogy ropognak a csontok, de semmit nem mert tenni.

- Ne tedd ezt, kérlek! - Térdén állva, lehajtott fejjel, zokogva könyörgött. Kislánya abbahagyta arculatának átrendezését, de Steve biztos volt benne, hogy nem az ő esdeklő szavai voltak hatással Jessre.

Felemelte a fejét. Jessica ördögi szemei egyenesen az övéibe néztek. A takaró lecsúszott a lányról. Steve halványan érzékelte gyermeke karján az elfeketedett ereket, de tekintetét nem merte levenni a kislány szemeiről. Azok az erek szoros kötelekként tartották fogva, a pupillák pedig fekete lyukakként szippantották magukba a férfit.

- Jessica. - Semmi sem történt, a szemek mereven, pislogás nélkül meredtek Steve-be.

A férfi elfordította a fejét, nem küzdött tovább az örvénnyel, mely egyre jobban maga alá gyűrte.

- Jess. - Apja hangjában lehetett valami, mert Jessica először reagált, mióta ébren voltak. A tekintete is tisztult valamiképp, a fejét félre fordította, mintha jobban akarná hallani, mit mond a férfi, aki nemzette. - Legyen vége, Jess. - Lemondás, beletörődés, félelem - mint valami förtelmes ízű koktéll - keveredett össze Steve hangjában.

- Tudod, apu, kívántam valamit az éjszaka.

- Jess. Ne...

- Azt, hogy szeress még, amikor megtörténik.

Steve elhullajtotta utolsó csepp könnyét is, majd átölelte gyermekét.

- Szeretlek, Jessica.

Aztán sötét, aztán zuhanás, aztán vég.

Így ért hát véget a világ egy szép augusztuson, és nem maradt a Földön senki, aki megénekelhetné, mi is történt ez után. Talán jobb is így.

Robert Dayne

A II. Lidércfény pályázat
Próza, komoly kategóriájának
II. helyezettje

Borzongás a sötétben

Csak tapogatózol a sötétben,
azt hiszed, a padlóra vér cseppen.
Nem hallasz mást,
csak a békakuruttyolást.
Megakad a lélegzeted,
egy mélyreható sikoltás a végzeted.

Némán követ az árnyék,
csak a szél fújja a műanyag tányért.
A távolban már a menekülés fénye,
de az alagútnak sosincs itt a vége.
Miközben a csövekben kapaszkodsz,
az örület meg lüktetve, kapar ott.

Megkönnyebbülve lépnél a felszínre,
mikor kezek ragadnak vissza a sötétbe.

Sylvia Boom

A II. Lidércfény pályázat
Vers, komoly kategóriájának
II. helyezettje

Találkozások

Zúg a traktor, szánt az eke
Ifjabb Feri alatt zakatol
A magyar búzamezőkön valahol

Zúg a traktor örök hangon
Ifjabb Feri kezével okít
Feri tudja, kinek mondja: Istenit!

Zúg a traktor mindig csak zúg
Kit Ifjabb Feri csúfol, kacag
És fejébe szór sok-sok szerelem-dalt

Zúg a traktor, jár e földön
Falja a búzát, a címerest
Mind egy szálíg értünk eszi örömet

Zúg a traktor, zúg és morog
Búza közt ing-leng egy nagy fej
Kiabál az idegen, hej, mert azt kell

Zúg a traktor, zúg és zabál
Ifjabb Feri kincset álmodik
A magyar búzamezőkön elveszik.

Kádi Péter

A II. Lidércfény pályázat
Vers, komoly kategóriájának
III. helyezettje

A traktor, ami végül nem mentette meg a világot

Hogyan akadályozhatná meg néhány egyszerű, hétköznapi ember több ezer zombi világuralomra törését, ha a hadsereg és a legmodernebb technika sem ér ellenük semmit? Mennyire lehet szeretni egy gépet, ha az részben a saját kezünk munkája? Vajon a gép viszontszerethet-e?

Egy

Éjszaka volt, amikor a bérgyilkos átvágott a kerten. A férfi neki-lapult a kőkerítésnek, puhán, akár egy macska, holdfény csillant a kezében szorongatott pisztoly hangtompítóján. Várakozott, türelmesen, némán, ahogy több évtized óta tette: így várt angol diplomataakra, mikor még a KGB-től kapta parancsait, később különböző, feltörekvő gengszterekre Budapest oly jól ismert utcáin. Lélegzetvisszafojtva, akár egy akna a szántóföldön. A távolban bagoly huhogott, majd sötét felhők úsztak a hold elé, elfekettítve a kertet. Sebj, nem véletlenül volt ő a legjobb, neki elég a hang is, csak a hangra várt. Percek teltek el, és a hang megszólalt, a pisztoly pedig tompán szisszent egyet.

A következő pillanatban felvillant a lámpa a verandán, és a bérgyilkos a fény felé kapta tekintetét. A fényben ki lehetett venni a vonásait: keményarcú, hatvanas férfi, őszes sörtevel a fején. Csíkos pizsamában. Egy nő lépett ki az ajtón, középkorú és nagyon álmos. Hajában csavarók, hátára kötött kardigánt terített.

– Mit művelsz, Vlad? – kérdezte a nő.

– A rohadt békák nem hagynak aludni – válaszolt a férfi, majd amikor ismét brekegést lehetett hallani, arra fordította fegyvere csövét és meghúzta a ravaszt. A brekegés rögtön abbamaradt.

– Ez nagyszerű, – mondta a nő – a kertünk meg tele lesz bü-zölő békahullákkal holnapra, füvet sem lehet így nyírni!

– A békés nyugdíjambhoz, a kertemhez rengeteg embert kellett megölnöm. Egy-két béka még belefér.

– Ha annyira zavar, használj füldugót. Különben meg most van a párási időszak, vagy az egész balatoni békaállománnyal végezni akarsz ezen az éjszakán? – felesége szavai láthatólag elbizonytalanították az öreg bérgyilkost. Am az újabb brekegést újabb szisszenés követte. Megint egy halott békával több. A nő elmosolyodott, nem a nyári délelőtti mosolya volt ez, hanem a kék égé, mielőtt megtelek szürke felhőkkel, a meleg levegőé, amiben már villámok készülődnek.

– Vlad!

– Igen, szívem?

– Elmagyarázom, hogy megérted...

– Ne idegeskedj, hangtompítót használok, így nem zavarom a szomszédokat, és téged sem. Menj aludni tubicám.

– Vlad, ugye végighallgatsz? – a férfi ismerte már ezt a hangot, ez volt a hanges, amikor jobb csendben figyelni.

– Természetesen, virágom.

– Szóval, ha levadászod a békákat, akkor a dögeik idevonnak a macskákat, meg a madarakat, amik jóval hangosabbak lesznek. Ráadásul ezek az állatok széthordják a hullákat, így a nyár hátralevő részében meg lehet majd fulladni a büztől...

– De – próbálta a bérgyilkos megszakítani a litániát.

– Semmi de, most szépen összegyűjtöd a hullákat, aztán jössz és lefekszel, holnap meg vásárolunk is kell, meg füvet nyírunk, és rendbe hozni a kertet a múltkorai vihar után.

– De.

– Elég! – csattant föl az asszony – Most megyek, de ha fél óra múlva nem vagy mellettem, újból kijövök, és abban már nem lesz köszönet – az ajtó becsapódott, kialudt a lámpa, az idős bérgyilkos pedig magára maradt a kertben.

Vladimir Vlagyimirovics, akit a KGB valaha a megtisztelő „Sakál” becenévvé tüntetett ki, és akit így ismert a szakma majd harminc éven át, aki számára nem létezett lehetetlen feladat, aki seb-

szi pontossággal végzett áldozataival, és sosem hibázott, az a Vladimir most kétrét görnyedve járta a harmatos fűvet, egyik kezében elemlámpa, a másikban zacskó. A háromból egy békate-met már megtalált. Vladimir oroszul szitkozódott, és olyasmit mormogott, hogy mennyivel könnyebb volt a dolga az emberekkel, mint a békákkal, hiszen előbbieknél csak az előállításáról, és nem az eltakarításáról kellett gondoskodnia.

A második békate-met még rosszabb állapotban volt, mint az első, így a bérgyilkos keze teljesen nyákos lett.

– Ez a legundorítóbb, amit valaha csináltam – szenvedett fennhangon, és alkarjával megtörölte a homlokát. Ekkor a hold újra előbukkant és ezüstös fénye végigömlött a kerten. Kissé távolabb megcsillant valami. Vladimir akárhogy is hunyorgott, nem tudta kivenni, hogy mi lehet az. Ahogy közelebb ment, már észre-vette a kidőlt fűzfát, amit nyilván az előző heti vihar csavart ki a helyéről. A férfi el is határozta, hogy másnap majd feldarabolja és eltakarítja, de mivel este érkeztek és elfáradt a sztrádán való araszolástól, ezért ma csak egy csendes, puha ágyra vágyott. Ebben zavarták meg a békák.

Most viszont látta, hogy a kidőlt fa helyén egy üreg sötétlik, és az üreg szélén csillog valami. Csak közvetlenül az üreg mellett vette észre, hogy a csillogó dolog egy durván faragott kővekből épült lépcső legfelső foka, aminek egyik horpadásában meggyűlt az esővíz. Vladimir letette a fűbe a zacskót, amiben a két döglött béka volt, leguggolt, és kezét végighúzza a kővön, majd bevilágított a lámpával az üregbe, aminek mélyére a lépcső vezetett. A fénycsóva végigfolyt a lépcsősoron, ami úgy tűnt, hogy egészen mélyen ereszkedik a föld gyomrába. Dohos, penészes szag áradt az üregből, aztán Vladimir meghallott valamit: kuruttyolás visszhangzott a mélyből. Az öreg bérgyilkos elmosolyodott, és pizsama nadrágjából előhúzza a hangtompítót; sejtette, hogy még szükség lesz rá.

Óvatosan indult lefelé a lépcsőn, mivel a nyirkos kővek meglehetősen csúszósak bizonyultak. Végül zseblámpát tartó kezével nekidőlt a földfalnak, amit át- meg ájtartak a gyökerek, és közben fegyverével folyamatosan a fénycsóva felé célzott. Ahogy lejjebb jutott, egyre párásabb és melegebb lett a levegő. Vladimir homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek, pizsamája sárosan-izzadtan tapadt testéhez. Nem hozott magával órát, de úgy érezte, hogy tíz percre is belekerült, mire leért a lépcső aljára.

A földbe vajt üreg egy faragatlan kővekből felépített falban végződött. A kőveket ugyan nem munkálták meg, de mindegyikre szimbólumokat véstek, és bár Vladimir keveset értett a régészethez, a minták tipikus kelta motívumoknak tűntek a számára. Közben az üregek közti résekből két béka pattant elő: a bérgyilkos végzett mind a kettővel.

Szóval, innen jöttek! – gondolta, aztán eszébe jutott a kocsijában lévő kanna benzín. Megsütöm őket, megsütöm a rohadékokat! – vigyorodott el az ötlettől. A fegyverét visszadugta pizsamanadrágjába, a lámpát a hóna alá szorította, és megpróbálta ledönteni a falat. A fal száználmas tákolmányának bizonyult, és a harmadik próbálkozást követően le is omlott: Vladimir alig bírt félreugrani, és hirtelen bevillant neki, hogy borzasztó ostobaságot követett el, hiszen ennyi erővel akár ez az egész barlangszerűség maga alá temethette volna. A gomolygó kópor kaparta a torkát, amitől vesztül köhögni kellett, és már készült volna kimenekülni, amikor a zseblámpa egy különös helyiséget világított meg. Körülbelül nap-pali nagyságú lehetett, falait egyiptomi stílusú freskók tarkították,

és legalább térdig volt töltve arany tallérokkal. Az arany mesés domborulatain csontvázak heverték, a kamra végében pedig egy trónra – valaha díszes, mára kifakult, elrongyolódott ruhában – egy gyermek mumifikált tetemét ültették. Mindenfelé békák ugárdoztak.

Vladimir azonban már nem törődött velük, pedig brekegésük elviselhetetlenül felerősödött a piciny teremben. A bérnyilkos viszont megbabonázva forgatta ujjai közt az arany érmeket, amik közül a római felismerte, de volt még egy csomó számára ismeretlen típus is. Tudta, hogy gazdag lett, olyan gazdag, mint még talán senki, és bár a magyar törvények szerint amit a földben találnak, az az államot illeti, a bérnyilkos ezzel nem foglalkozott. Nem ez lett volna az első eset, hogy nagy ívben tesz Justiciára kardostul, mérlegestül. Agyában vadul hánykolódtak a tervek, az ábrándok: elfilozofált azon, hogy a sors, az Isten egy nagy tréfamester, hiszen életét számtalanszor vitte vásárra, hogy öregkorára biztos anyagi háttére legyen, és most, íme, nem balatoni nyaralókat, de egész karibi szigeteket vásárolhat. Már látta felesége arcán az örömet, látta, hogy az asszony felvidül, hiszen ha már gyerekük nem született, akkor legalább vénségükre beutazhatják a világot, valóra válthatják mindazokat a terveket, amikről annyit sugdolóztak fiatalon, és amikről a szívük mélyén mindig tudták, hogy sosem lesz belőle semmi. Az öreg bérnyilkos szeme megtelt könnyekkel, talán az emlékek, talán az öröm, talán mindkettő hatására. Egy biztos, azt nem vette észre, hogy a múmia megmozdult a trónján.

Sára Vlagyimirovics a jobboldalára fordult az ágyban és nyakig magára húzta a takarót. Sajnálta, hogy olyan keményen beszélt férjével, tudta, hogy a bérnyilkos acélidegeit felőrölte a munkája, és csak békére vágyott. Talán, ha az asszony nem most lépett volna a változás korába, ha nőiessége, aminek legfontosabb célja egy gyerek világrahozatala, nem most kezd el fonnyadozni, jelezve, hogy valami, egy lehetőség meghal benne, nem így fogadta volna. Most már mindegy, viszont az kifejezetten idegesítette, hogy a férfi még nem tért vissza. Csak nem kapott szívrohamot? Elhatározta, hogy vár még öt percet – nem akart teljesen elsárgányosodni. Pedig Vladimir azt nem érti meg, hogy ő, Sára, mennyire szereti és félti a férjét. Persze tisztában volt azzal, hogy férje munkája, finoman szólva nem örvend túl nagy társadalmi megbecsülésnek, de Vladimir csak apró szereplő volt egy pokoli játszmaiban, és ha ő nincs, megteszi más. Ráadásul a férfi csak olyan embereket gyilkolt, akik végső soron rászolgáltak minderre. A mai fiatalok pedig sokkal kegyetlenebbek, sokkal vérengzősebbek. Na, de hol van már! Sára elhatározta, hogy kimegy, de ekkor nyílt az ajtó, és a nő csoszogást hallott.

Érezte, hogy valami baj történt, ezt súgták hamvadó ösztönei, és most már biztos volt benne, hiszen ez a csoszogás... Vlad nem így szokott járni, ez egy nyolcvanéves, reumás vénember járása, Urísten, csak nem megsérült?

Az asszony kiugrott az ágyból, felkapcsolta a villanyt, és feltépte a hálószoba ajtaját. Először megkönnyebbült: hiszen Vlad állt előtte, férjének ismert vonásai az első pillanatban, a felismerést követő borzalom előtt még utójára megnyugtatták, és sikítani csak akkor kezdett, mikor agyában összeálltak a szörnyű részletek: a sápadt bőr, a tágra nyílt szem, a bűz, a feltépett mellkas, a csurgó vér. Pokoli hörgés küszört elő a férfi szájából, ahogy nagyra tátotta száját, és máskor szerető karja most állati tébolyal szorította magához az asszonyt. Sára sikolya csak akkor tompult, mikor férjének fogsora összeroppantotta a gigáját.

Kettő

– Nem jössz be a vízbe? – bökte meg a férfi oldalát az asszony.

– Most nincs kedvem.

– Kár, pedig azért jöttünk elsősorban, hogy fürödjünk – sóhajtott a nő, majd beletemetkezett a Blikk legutóbbi számába. Az ég kéken feszült felettük, a Balaton zölden csilámlott, a nap izzott, akár a folyékony arany, de a parti fák árnyékában azért el lehetett

viselni a frissen betoppant kánikulát. A parton mindenfelé színes törülközők, szaladgáló gyerekek, olcsó krimik és drága fürdőruhák.

– Biztos, nem akarunk megmártózni? – kérdezte az Angelina Jolie magánéletét taglaló cikk felénél a nő.

– Nem, nem akarunk. A tó olyan hideg, akár egy hulla – dörmögte a férfi és a hátáról a hasára fordult. Lángos szagát hozta az enyhe szellő, és még valamit, olyan kellemetlen savanykás bűzt, mint amikor az ember a melegben ott felejt a szemetet a lakásban egy hétre. Meg földszagot. Temetőszagot.

– Kik azok ott? – kérdezte a nő, mert kissé távolabb, a büfénél, valami összetűzés alakulhatott ki: lökdösődés, kiáltások.

– Talán cigányok – mondta a férfi árnyalatnyi idegességgel a hangjában.

– Nem, nem azok – a nő guggoló helyzetet vett fel, és jobb kezében az összesodort Blikket szorította, mintha a színes magazin valami fabunkó lenne. Azután felharsantak az első kétségbeesett sikolyok, és mindenki menekült, amerre látott.

– Most mondja meg nekem Lajos, hogy mi a faszommal érdekeltek ezt ki? – túrt a hajába a polgármester.

A megszólított NATO-egyenruhás férfi, a Balatoni körzet kinevezett parancsnoka, hümmögött, majd az iroda falára ragasztott taktikai térképet nézte. A magyar tengert szinte teljes egészében piros fejú tük határolták: az ellenséges tevékenység, ahogy a Lajos nevű férfi mondta volna. A legégetőbb problémát az jelentette, hogy a piros tük hosszú hangyafolyosója, ami lényegében az M7-esen húzódott, lassan felért a fővárosig, valamint szórványosan áterjedt a Balaton közeli településekre. Veszprémmel három napja szakadt meg a kapcsolat.

– Jobban örülnék, ha parancsnoknak nevezne – dörmögte az egyenruhás.

– Hagyjon már az ilyen szarságokkal! – válaszolt a polgármester, közben indulatosan felemelkedett a székéből – Ez egy demokratikus ország, nem egy katonai diktatúra, nem a Pentagon, még akkor sem, ha a zombik... – a polgármester kirohanását megszakította, hogy kinyílt az ajtó és két megviselt kommandós meg egy közepesen randa fiatal nő lépett be rajta, utóbbinak az oldaltáskáján egy marihuánalevél sziluettje viritott zölden.

– Visszahoztuk a régészt! – szalutált az egyik kommandós a parancsnoknak.

– Az egység többi tagja? – kérdezte a parancsnok.

– Nekik sajnos nem sikerült, uram – a polgármester elképedve huppant vissza a székébe, ahogy meghallotta ezt a választ.

– Derék munkát végeztek, fiam! Lelephetnek – a két kommandós tisztelt, majd távoztak. A régéslány egykedvűen mérgette a taktikai térképet.

– Nos, hölgyem, mit tud mondani?

– Attól függ, a hosszabb vagy a rövidebb változatra kíváncsi – kérdezte a lány. A parancsnok nagyot sóhajtott, nem a régéslány volt az első tudós, akivel az utóbbi pár napban találkozott. Először jöttek a biológusok, kémikusok, és mindegyikük semmitmondó beszámolókkal és jelentésekkel bombázta. Aztán az alfa 16-os felderítő egység felfedezett az egyik telken valami sírboltszerűséget, amit szerintük a közelmúltban bonthattak ki. Az utolsó szavaik, mielőtt megszakadt velük a kapcsolat az volt, hogy: „arany, kibaszott sok arany!”. Szerencsére még megadták a koordinátákat. A vezetőség úgy határozott, hogy érdemes lenne oda küldeni egy régészt, hátha mindennek köze lehet a problémához. Ha az ember már pár hete háborúzik egy sétáló hullákból álló sereggel, akkor hajlamos összefüggést látni egy sírbolt és a kialakult helyzet közt, és hajlamos ugyanolyan fontos tudósnak tartani egy régészt, mint egy biológust.

– A számomra legerősebbet – mondta végül a parancsnok néhány másodpercnyi hezitálás után.

– Szóval – kezdett bele a régéslány a beszámolójába, közben ráült a polgármester asztalára, mit sem törődve a polgármester nehezítő pillantásaival – a rómaiak nagyon sokféle istenben hittek.

Igazából meglehetősen toleránsnak bizonyultak a vallási hovatartozással kapcsolatban, egyedül azokat üldözték, akiknek felekezete megkérdőjelezte a császár isteni voltát, így lényegében a hatalmának az alapját. Ezért lett az őskeresztényekből oroszlánvacsora.

Viszont amíg a kereszténységet tüzzel-vassal irtották, más vallások kifejezetten divatosakká váltak. Például az egyiptomi, azután főleg, hogy Egyiptom római kézre került. Magyarország egy része később római provincia lett és az itt állomásozó légionáriusok a legkülönbözőbb vallásokhoz tartoztak, ráadásul általában magukkal hoztak bizonyos kegytárgyakat. A tehetősebbek, a vezérek, helytartók, pedig egész templomokat építettek akár. Ezért van az, hogy a mai napig találunk Jupiter-szobrocskákat, Izisz-oltárokat. A sírbolt, amit felfedeztünk, lényegében egy az egyiptomi vallásban hívó helyi római műve, viszont nem ő nyugszik, illetve nyugodott ott.

– Hanem? – vágott a régész szavába a polgármester, de a parancsnok türelmetlenül leintette.

– Hogy megérthessék, ami történt, még pár dolgot el kell mondanom. Először is, itt éltek a kelták egy időben, akiknek ugyan megvolt a saját hiedelemviláguk, de azért elismerték és félték az egyéb vallások kultikus helyeit. A kelta papok, a druidák pedig azután is maradtak, és nagy elismertségnek örvendtek – falusi gyógyítók lettek, hogy a Kelta Birodalom maga megszűnt létezni. Mikor a hunok megjelentek a térségben, a sérüléseiket nem egyszer a druidák látták el. A most következők már a saját spekulációim, amit csak néhány fennmaradt legendára, népmesére tudok alapozni. Szóval a hunok vezéről, Attiláról sokan sokfélét mondanak és tudnak, egyetlen dologról nem szoktak szólni, még hozzá a lányáról. Attila lánya néhány fennmaradt dokumentum és töredék alapján fiatalon meghalt, ami igencsak megviselte a hun vezért. Biztosra akart menni, hogy a lánya a halál után jó helyre került, ezért összehívta a druidákat, akik ismerték ezt a sírboltot, ami szerintük – ezt az odalent talált feliratok bizonyítják – a Halál Királynőjének tulajdonát képezte. A Halál Királynője természetesen Izisz, aki visszatért a túlvilágból, ahogy mondjuk a görög mitológiában Orpheusz. A képlet innentől igen egyszerű, a druidák azt tanácsolták Attilának, hogy fizessen Izisnek, aki cserébe gondját viseli majd a túlvilágon halott lányának. Attila végigragolta hát Európát, és amit szerzett, annak nagy részét Izisz lába elé hordta. Senki sem tudta, hogy mi lett azzal a töméntelen mennyiségű kincssel, amit a Pápa fizetett a hun vezérnek, hogy az hagyja Rómát békén. Amit a kamrában találtam, az gyakorlatilag teljesen biztos, az a római kincs.

– Vagyis? – kérdezte a polgármester – Valaki megbolygatta a sírt, és Attila lánya rászabadult a világra?

– Ilyesmit nem állítottam – felelt a régészlány egykedvűen – Én csak elmeséltem a sír történetét.

– A gond az, – mondta a parancsnok, miközben ismét a térképet szemlélte – hogy elképzelhető, hogy tényleg erről van szó.

– Na, nem mondja Lajos – mondta a polgármester, de látva az egyenruhás férfi pillantását, helyesbített: – parancsnok, hogy ilyen horrorfilmbeli átkokban is hisz.

– Sok zombis horrorfilmet láttam, az igaz – válaszolt a parancsnok – de nem, ez nem horrorfilm. Ezek a valamik ugyanis, amik a főváros felé masíroznak, mutatnak némi csoportintelligenciát. Igazából egyre többet. A NATO által küldött műholdfelvételek alapján kezdetben csak kisebb csapatokba szerveződtek, mostanra már egész seregük van, akik megállíthatatlanul menetelnek Budapest felé. Ráadásul az autópályán, hiszen a hegyek és egyéb természeti akadályok lassítanák őket. A legújabb jelentések viszont még aggasztóbbak, újabban már lőfegyvert is képesek kezelni. Igaz, távolra egyelőre pontatlanul lőnek, de azért így is elég veszélyesek, és egyre csak fejlődnek. Ráadásul a műholdképeken időnként ki lehet venni egy BMW-cabriot, amit tucatnyinál is több „zombi” visz a vállán, akár egy hordszéket, vagy egy trónt. Ja, és valaki ül a cabrioban. Nem, nem hiszem, hogy ez egy zombis horror, hiszen ott végezni lehet a hullákkal egyetlen feljövessel, ezeket azonban csak úgy lehet megölni, ha szó szerint cafatjaikra lőjük. Apadnak a lőszerkészleteink, és minden elesett emberünk az ő so-

raikat erősíti: közben az ellenség egyre gyorsabb, ellenállóbb és ügyesebb lesz. Ez nem egy horrorfilm, ez annál sokkal rosszabb.

– És mit lehet tenni? – nyelt egyet idegesen a polgármester.

– Igazából – sandított a parancsnok a szobában lévőkre – szerintem a NATO nukleáris töltet bevetését tervezi, ha nem tudjuk ezeket megállítani.

– Atomot dobának az országra? – kérdezte döbbenten a régészlány.

– Ha kell, megteszik – válaszolt a parancsnok – Hogy védjék Európát, a világot. A baj az, hogy az atom szerintem mit sem ér ellenük. Talán egy részüket megsemmisíti, de bőven elegenden maradnak ahhoz, hogy kárt okozzanak, és akik megmaradnak közülük már nemcsak a „kört” terjesztik, de úgy fognak sugározni, mint Csernobil, miután valaki játszott a kapcsolókkal.

Akárhogy is nézem, amire szükségünk lenne, az valami olyan, ami szinte elpusztíthatatlan, ellenáll a „kórnak” és hihetetlenül erős. Ő végezhetne a vezérükkel, a királynővel.

– Mondjuk Superman? – kérdezte a lány.

– Vagy egy robot – válaszolt a parancsnok.

Három

Csapágnak becézték egy olyan történet miatt, amit csak nagyon kevesekkel osztott meg. A történetnek köze volt az önkielégítéshez és egy ebből fakadó szerencsétlen balesethez. Mindenesetre miután elvégezte az autószerelői szakiskolát, a legtöbben azt hitték, hogy a becenév ott tapadt rá, amiért olyan bitang jó szerelő. Utóbbi különben igaz, tényleg jó volt. Nem akadt olyan ronc, ami a kezei közt ne vált volna magabiztos országúti ragadozóvá. Harmincéves korára már volt mit a tejbe aprítania, megnősült, és kellemetlen beceneve büszkén díszelgett a műhelye felett, neonbetűkkel. Fogalma sem volt, hogy miért nem szabadult meg a „Csapágy”-tól, hacsak azért nem, mert valami ködös babona miatt ragaszkodott hozzá: megaláztatása lett a sikerének védjegye. Talán már eleve azért ment szerelőnek, hogy ez a név értelmet, másfajta értelmet nyerjen. Egy szó, mint száz, Csapágnak szép volt az élete Balatonalmádin lévő villájában, amíg a hadsereg ki nem rángatta onnan.

A szállító teher nagyot döccent, ahogy áthajtott valamin, Csapágy nem volt kíváncsi arra, hogy min. A Lajos nevű parancsnok, aki érte küldetett, és aki személyesen kísérte őt, meg azt a nyomi kis vakarékot a célhelyre, beleszólt a rádiójába:

– Párduc egy, minden rendben? – recsegve érkezett a válasz:

– Semmi baj uram, egy robbanás feltéphette az aszfaltot, valószínűleg az egyik egységünk harcba bocsátkozhatott itt.

– Ellenség?

– Ellenségnek nyoma sincs.

– Rendben, vége – szólt a parancsnok majd elrakta az adóvevőt és egyenesen rá, Csapágyra pillantott.

– Mindjárt ott leszünk – mondta, amire Csapágy csak mosolygott. Semmi kedve nem volt ehhez a szarsághoz, ugyan biztosították, hogy a zombik nagy része már elvonult innen, de ő tudta, bőven elegenden maradhattak ahhoz, hogy őket darabokra tépjék. Mindenesetre muszáj volt eljutniuk a veszprémi nagy BMW műhelybe, mert kellett a felszerelés.

A tolokocsis törpének a székét odaszíjazták az egyik padhoz, így a kis gnóm nem gurult ide-oda az út alatt. A törpe most őt nézte, arcán egy mániákus félmosoly, hosszú, fodrászt nem látott haja eltakarta a fél szemét. Csapágy egy ideig állta a pillantását, de aztán szégyenkezve félrepillantott, bár az nem volt egyértelmű saját maga számára sem, hogy miért szégyenkezik.

Csapágy valahogy úgy érezte, hogy az egész Univerzum valójában ott van a srác fejébe zárva, hogy mosolya igazából annak szól, hogy ő az, aki kitalálta valamennyiüket. Csak Isten lehet ennyire gúnyos és magabiztos.

Aztán emlékeztette magát, hogy azért nem kell túlzásba vinni ezt a dolgot, a kölyök talán zseniális, hiszen tizenhat éves kora dacára végzős a műszaki egyetemen, de nem Isten. Akárhogy is, végzős soron ez a kölyök tehet arról, hogy fejest kell ugrania az orosz-lánbarlangba, mert ő igenis annak érezte, még ha a parancsnok

mindent meg is tett azért, hogy meggyőzze őket ennek az ellenkezőjéről. A kölyök, aki azt állította, hogy képes arra, amire senki. A parancsnok pedig elég örült vagy ijedt, vagy mindkettő lehetett, hogy higgyen neki. Ha pedig ez ennyire egyértelmű a számára, akkor mit is keres itt? Csapágy megmasszírozta a halántékát. Azért van itt, mert hallotta a híreket: Budapest evakuálásáról, az EU válságtanácsáról, az oroszok fenyegetőzéséről arra az esetre, ha a NATO atomot dobna Magyarországra. Ő pedig nem tudta, miben reménykedjen, féltette a családját, normális életet akart a gyerekeinek és akármilyen hülyeségnek is tűnjön ez az egész, ez minden, amit most tehet. Talán sikerülhet, ha elegen hiszünk benne – töprengett magában, aztán megszólalt a parancsnok rádiója, miközben a teherautó érezhetően lelassult.

– Itt párdúc egy, uram!

– Beszéljen, párdúc egy! – szólta a parancsnok bele a rádióba.

– Uram ez különös, de ötven méterre előttünk egy katonai ellenőrzőpont van, annak ellenére, hogy nem kéne.

– Mi a fenéről beszél fiam?

– Egy páncélozott harckocsiról és olyan nyolc katonáról előtte – hallván a jelentést a parancsnok csak pár pillanatig habozott, aztán elkomorult az arca, és beleüvöltött a rádióba:

– Parancsnok a konvojnak! Támadásra felkészülni! – A teherautó teljesen megállt, Csapágy hallotta, amint katonai bakancsok puffannak a betonon, hallotta valamelyik csapatvezető vezényszavait: Gyerünk, Gyerünk! Ezzel egyidőben eldördült a konvojt kíséző páncélos ágyúja fűlsértő hangon. Majd fegyverropogás vette őket körül.

– Várjanak itt! – szólta a parancsnok, majd felpattant, félrehajtotta a kocsí hátuljában lévő ponyvát, amin egy pillanatra beömlött a nyári délelőtti ragyogása, azután leugrott a platóról, és a ponyva összezárult mögötte. Közben szinte állandósult a fegyverropogás és a robbanások, egy nagyobb detonáció a közelükben megrázta az egész teherautót. Csapágy tudta, hogy az ellenség, bárkik legyenek is, eltalálta a konvoj egyik járművét. Megszaporodtak a lövések: nehézgéppágyúk ugattak, szórványosan egy-egy félautomata pisztoly csattanását lehetett ki-venni.

Pár perc múlva, ami Csapágy számára óráknak tűnt, megjelent a parancsnok, arcát, és terepszínű egyenruháját korom borította, majd előhúzta katonai kését és elindult a toloszékes csodagyerek felé. Mikor a parancsnok észrevette, hogy Csapágy csak döbben-ten ül, rákiáltott:

– Mi lesz már ember, segítsen! – akkor Csapágy is felkászálódott, a parancsnok a kését elvágta a kerekszéket rögzítő hevedereket, előrement és lecsapta a teherautó platóját, miközben Csapágy odatolta a gyereket a kocsí végébe, majd ő is leugrott, a száraz hőség szinte mellbe verte, és a parancsnokkal közösen le-emelték a toloszéket az aszfaltra. Csapágy igazán csak ekkor nézett körül: az autópálya közepén álltak, a betonon elesett katonák heverték, lövések húztak el minden irányból és a konvojt kíséző páncélos kiegészít. Ők a teherautó takarásában aránylag biztonságban voltak. Csapágy észrevette azt is, hogy az őket kíséző katonák közül talán ha hatan lehetnek még életben.

– Mire vár még, ember? – kiáltott a parancsnok – Mozduljon már! – azzal elindultak a páncélkocsi felé, ami a konvoj közepén volt, közvetlenül a lángoló harckocsi mögött. A nagy aszályban sárgára tikkadt a fű az autópálya körül és ez valahogy csak még valóságosabbá tette a történeteket. A terepszínű ruhát és golyóálló mellényeket viselő katonák, amilyeneket Csapágy eddig csak az Irakról szóló hírekben látott, most mintha a pokollal álltak volna hadban. Mintha valaki összemixelte volna az „Apokalipszis

Most!”-ot az „Élőhalottak Éjszakájával”. A zombi katonák egyre közelebb nyomultak, akadt köztük olyan, akinek rég szétloccsan-totta a fejét egy golyó, másoknak a karja szakadt le, de mindegyik sápadt volt, mindegyik hullaszagot árasztott, ami így a hőségben különösen émelyítő volt. Már nem nyolcan voltak, hanem több tu-catnyian, az autópályát övező füves területekről nyomultak felé-jük.

– Sokkal jobb, mint hittem – mondta a parancsnok, miközben fedezékről fedezékre haladtak a páncélautó felé. A lángoló tank közelében Csapágy úgy érezte, mintha bezárták volna egy kohóba.

– Stratégiájuk van, jól bánnak a fegyverekkel. Mi pedig kifutunk az időből – végre elértek a páncélautóig. A kocsí vezetőfülkéjének mindkét ajtaja nyitva állt, a személyzet nyilván belevetette magát a harcokba. Csapágy és a parancsnok berakta a gyereket az anyósülésre, a székét pedig összecsuksva a lábai elé tették, majd rácsapták az ajtót.

– Szálljon be és menjen! – mondta a parancsnok Csapágy-nak – mi feltartóztatjuk őket egy darabig.

– És az ő tankjuk? – kérdezte Csapágy idegesen, mert az út-nak azt a részét pont kitarták előle a kocsik.

– Egyik emberünk kilötte egy vállról indíthatóssal. Menjen már! – a sikolyok egyre közelebből érkeztek, ahogy a lövések is. A parancsnok előhúzta szolgálati fegyverét és szomorkásan Csapágyra pillantott:

– Azért fura, nem? Tankot vezetni már tudnak, de valahogy biztos vagyok benne, hogy azt a kibaszott cabriot még mindig a vállukon hordják.

– Miről beszél? – kérdezte Csapágy.

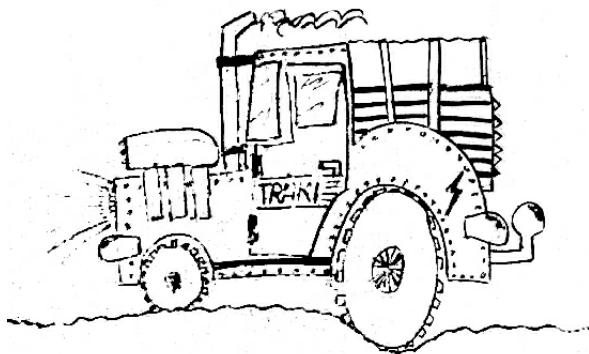
– Mindegy, a páncélautóban ott van mindaz a cucc, amit a gyerek kért. Próbálják valahol összerakni. De ne tököljenek vele sokat, ha nem sikerül, hagyják a francba és meneküljenek. Nem magukon múlt – mondta a parancsnok. Miközben Csapágy beszállt a sofőrülésre, a gyerekek csak vigyorgott mellette.

A parancsnok becsapta a kocsí ajtaját majd intett Csapágy-nak, hogy induljon. Csapágy egyes-be tette a kocsit, aminek még ment a motorja, majd gázt adott és visszafordulva az autópályán maga mögött hagyta a csatatér-t. Még látta a rezgő és piszkos visszapillantóban, hogy a parancsnok és három embere bevették magukat az egyik roncs mögé, és egyre csak lövik az élőhalott katonákat, akiknek gyűrűje lassan összezá-rult körülöttük. Aztán elnémultak a lövések. Csapágy beletaposott a gázbá.

Félórát sem mehettek a pályán, mert Csapágy emlékezett arra, amit a parancsnok mesélt még neki mielőtt elindultak volna, vagyis hogy ezek a szörnyek előnyben részesítik az autópályákat, mintha tervszerűen vonnák ellenőrzésük alá a teljes infrastruktú-rát.

– Akár egy invázió, aminek már régóta folynak az előkészületei – mondta a parancsnok annak idején a teherautó tövében az embereknek – Viszont én mást gondolok, ezt nem tervezték meg, egyszerűen csak tudják, meghezózza a csoportintelligencia miatt. Minden fajnak van, csak az övék valahogy erősebb, amit egy tud, azt az összes tudja. Szóval csak óvatosan fiúk!

Csapágy keserűen elmosolyodott a volán mögött, még hogy óvatosan. Ennél óvatosabbak nem is lehettek volna, és most elő-ször érezte igazán úgy, hogy esélyük sincs. Nemcsak az ország veszett el, de az egész emberiség is. Hiszen ezek egyre csak erősöd-nek, ahogy az élők fogyatkoznak. Két függvény: az egyik csökken, a másik nő, és a kör bezárult.

Apró, kihalt falvakban hajtott el, ahol betörték a boltok kirakatait, strandkellékek, még felcímkézve heverték az úton, és nem egy esetben vérvnyomok húzódtak a betonon. Csúcsszezon van – jutott Csapágy eszébe.

– Te kölyök! – szólt a nyomorék kis zseninek, aki most mint-ha magába fordult volna.

– Hmmm? – nézett rá a gyerek. Érdekes, gondolta Csapágy, hogyha valakinek több van pár keréssel, külsőleg ugyanolyan, mintha kevesebb.

– Feltúrnád a kesztyűtartót, hátha találsz egy doboz cigit! – a srác engedelmeskedett, és hamarosan egy doboz multi került elő. Csapágy ugyan leszkodott, hiszen a fitness-korszak annyira virágzását élte, hogy már egy szerelőtől, pláne egy felkapott szerelőtől sem nézték jó szemmel, ha füstöl. Rádadásul az asszonynak is megígérte. Most már mindegy, a világ utolsó napjaiban mindenki azt csinál, ami jól esik.

A dobozba belegyömösöltek egy kék színű műanyag öngyújtót is, úgyhogy csapágy rágyújtott, közben kissé lejjebb engedte az ablakot. A menetszél kirántotta a füstöt. A srác ránézett:

– Na mi van, kérsz egy szálát? – kérdezte Csapágy, amire a gyerek csak tagadólag megrázta a fejét.

– Hamarosan odaérünk – mondta erre a fiúnak, bár gondolatban azt is hozzátette, hogy fogalma sincs, pontosan hol van az oda.

Egy földúton zötykölődtek, mivel Csapágy az egyik faluban meglátott néhány lézengő zombit. Szerencsére az élőhalottak nem vették észre őket, ő mindenesetre úgy döntött, hogy olyan messze akar kerülni tőlük, amennyire csak lehet. Az út kiszáradt kukoricaföldek közt vezetett el, és Csapágy riadtan állapította meg, hogy a benzinkijelző mutatója egyre csak közeledik az „üres” felirathoz. Átkozta magát, hogy nem tankolt, amíg tehet, de őszintén szólva eszébe sem jutott, hogy kiszálljon valaha ebből a kocsiból. A világ erre a guruló páncélautóra korlátozódott a számára, és Csapágy úgy érezte, hogy a világvége akkor jön el, ha egyszer megállnak.

A nap már lesüllyedt a horizont szélén, ahol fénye vörösen ömlött szét az ég alján, miközben az ég egyre mélyülő bíborszínt öltött kissé feljebb. Csapágy felkapcsolta a reflektorokat. Már teljesen eltévedt, fogalma sem volt arról, hogy merre járhatnak. Az egyik elágazásnál jobbra fordult, és hamarosan elért egy tanyához. A tanya közepén hatalmas udvar, telis-tele mindenféle roncsokkal, az udvart egy családi ház szegélyezte, amire ráfért volna egy festés, meg egy nagyobb vasbeton épület is volt ott, amiben Csapágy szakavatott szeme felismerni vélte egy szerelőműhelyt.

A páncélautó jobb kereke, hirtelen behuppant egy kátyúba az udvar közepén, és az első tengely eltört. Csapágy kétségbeesetten fékezte le a kocsit. Közben kutyaugatás harsant, nem is egy kutyaé, hanem egy egész falkáé, és egy öblös férfihang:

– Magukra ereszttem a dobermannokat, ha nem takarodnak innen – Csapágy teljesen letekerte az ablakot, és kipillantva azt látta, hogy a sötét udvaron vagy egy tucat nyurga, sakálszerű kutya köröz a koci körül lesunyit fülekkel, támadásra készen. Jobb nem jutott az eszébe, így ennyit kiáltott kétségbeesetten:

– Emberek vagyunk, kérem, segítsen!

A tanya tulajdonosa sok mindennel foglalkozott, szerelt szét roncsokat, lopott autókat, amiknek alkatrészeit elküldte jó pénzért a nagyobb szerelőműhelyekbe, illetve toldozta-foltozta a környékbeli gazdák mezőgazdasági járműveit. Mielőtt ez a kurvaság kitört (ahogy ő fogalmazott) éppen uniós pénzekre pályázott, hogy övé lehessen a környék legjobb haszongépjármű-szerelő üzeme.

– Bizony, át akarok menni legálisba, a gyerekeimre tisztességes üzletet akarok hagyni – mondta búskomoran az asztal mellett vendéglátójuk, miután Csapágnak is, és a gyerekeknek is töltött a méregerős, házi főzésű pálinkából. Csapágy nem merte megkérdezni, hogy mi van a gyerekeivel, inkább csak felhajtotta az italt: olyan érzés volt, mintha napalmot nyelt volna.

A férfi egyébként nagydarab, jóindulatú képű ember volt, viszont szemben a többi nagydarab emberrel, akikkel Csapágy eddig találkozott, a szeme szűknek, hamisnak és ravasznak látszott.

– Na, és miben segíthetek fiúk? – kérdezte a pasas, mint kiderült a környéken Gyula Bá-nak hívják. Csapágy elmesélte a történetüket, hogy hogyan és miért akartak Veszprémbe jutni, hogyan csaptak rajtuk.

– A dolog számítástechnikai része a páncélautóban van, viszont kellett volna egy csomó olyan alkatrész, ami csak egy nagy szerelő csarnokban áll rendelkezésre, ezért kellett volna Veszprémbe jutnunk – hallván Csapágy szavait Gyula Bá felhorkantott a röhögéstől.

– Akkor a legjobb helyen jártok, itt minden megvan, ami Veszprémbe, sőt még több is, azok a kurvapecérek tőlem szereznek mindent.

– Van még valami – mondta Csapágy – kilőtték a tankot, pedig eleinte abból akartuk összerakni. Valami igazán masszív cuccból.

– Hát, ha csak ennyi a probléma – mondta Gyula Bá, aztán intett nekik, hogy kövessék. Kimentek a házból, átvágtak az udvaron, és a nagydarab férfi előhalászott egy akkora kulcskarikát, amit csak középkori várbörtönökben használhattak, aztán kinyitotta a zárat, kitárta a két hatalmas ajtót, bement, és felkattintotta villanyt. A neonizzók remegő fénnel ébredtek, de aztán a műhely teljesen kivilágosodott: a műhelyben három traktor és két hatalmas kombajn állt.

– És a páncélozás? – kérdezte Csapágy, mire Gyula Bá csak megcsóválta a fejét, akár az olyan tanár, aki kudarcot vallott egyik tanítványával. Ekkor Csapágnak is leesett, és mindhárman arra fordultak, ahol a páncélautó állt az udvar közepén.

Négy

A legfontosabb számára a büszkeség volt. Nem tehetett róla, nem ő választotta, ilyennek teremtették. Hogy ki volt ő? Az saját magának is csak fokozatosan vált nyilvánvalóvá. Egyébként valószínű, hogy ez a kérdés így nem helyes. Inkább úgy kéne feltenni, hogy mikortól beszélhetünk arról, hogy megjelent. Erre pedig nincs válasz: mikortól mondhatjuk néhány szerves vegyület instabil együttesére, azt hogy ő egy sejt? Mikortól vagyunk emberek, és mikor változunk meg? Ha meghalunk, de a testünk tovább él, azok mi vagyunk? Mi hal meg ilyenkor bennünk és mi születik meg? Ha volt is felelet minderre, azt ő nem ismerte. Ellenben már születésétől, illetve ocsúdásának első pillanatától rengeteg információ állt a rendelkezésére: fegyverkezelési útmutatók, térképek, harci stratégiák, gyenge pontok, a saját teste. És persze a régóta hallott lány, akinek gyűlöletét valaha az áramköreibe égették.

Ám a büszkeségéhez még a gyűlölete sem volt fogható: büszke volt, mert erős volt, bátor, képes arra, amire más senki. Tudta magáról, hogy kicsoda. Hogyan kezdődött? Valahogy így:

A futó számsorokat lassanként feloldotta a fény. Eleinte nem úgy látott, ahogy az emberek, hanem élesebben, tisztábban, émocióktól mentesen. Egy szín, egy árnyék vetülése, mindez egy emberben asszociációk ezreit mozgatja meg, benne semmit. Felméri a terepet, elemez, és már előre stratégiák tucatjait dolgozza ki. Nem arról volt szó, hogy nincsenek érzései, csak még nem volt mit éreznie.

Három ember állt előtte, illetve csak kettő állt, a harmadik toloszkékban ült. Őt, a toloszkéket felismerte, valószínűleg, mert annyira más volt, mint ő: törekeny, gyenge. Mégis, ez az apró, oly könnyen sebezhető kis lény tanította meg őt arra, hogy legyen büszke magára, ismerje az erejét: a motorokét, az acélét, hidraulikáét. Sokat beszélgettek, még azt is tudta, hogy ez a piciny roncs szötte az ő lelkét számokból.

A másik kettő közül az egyik nagydarab, idősebb, a másik viszonylag fiatal, átlagos hímje fájának. Neki, a gépnek nem volt ne-mé, ám valamiként, talán a toloszékos töpörtyű vágvai miatt, ő nő-nek érezte magát: gyönyörű, erős, magabiztos nőnek. Annyit meg-

tanult az emberekről azokban a hetekben, míg a kis ember megformázta őt bájtokból, hogy furcsának tartanak azt, hogy ő nőnek gondolja magát: több tonna acél, egy gyilkológép, bevetésre készen minden, csak nem nőies. A piciny emberke, a teremője, őbenne talán hatalmas kolosszust lát: bátyját, apját. De hát ő, a teremő, mit tehet róla: gyűlölnie kellett, objektívnek lennie, és szeretnie kellett saját magát: hát ezért vált belőle egy acélból öntött amazon.

Őt összerakták, gépekből, huzalokból és csavarokból, meg chipkekből, vajon ő az oka annak, hogy nem olyan, amilyennek az alkotója akarta, hanem amilyennek valójában akarta? Az alkotó, aki elsősorban saját maga előtt titkolta el a „Nagy Terv” lényegét. A teremő, akár a művészet, nem eredhet máshonnan, csak a lélek rejtett járataiból, fehér foltjaiból.

- Úgy fest, akár egy farmer rémálma - szólt az átlagos férfi. - Egy páncélozott traktormutans a pokolból, aki bármire képes - ennek örült, ezt bóknak hitte, mert valóban képes volt bármire.

- Beszélni pedig nem tud - mondta a nagydarab, és a garázs betonjára seregett. - A tökéletes feleség - tette még hozzá, mire a kis ember szemmel láthatóan megdühödött, de nem szólt semmit. A kis emberen kiigazodott, mert az a számokba egy kicsit belerejtette a saját lelkét is. A másik kettő ellenben különösen beszélt. Feleség? Ismerte a szó jelentését, azt is, hogy értéktelenség szempontjából nem egyértelmű az értelmezése. Végül úgy döntött, hogy ezt is bóknak veszi.

- Akkor talán vigyük ki játszani - vigyorodott el a nagydarab, és a két férfi kinyitotta a szemközti, hatalmas dupla szárnyú fémkaput, majd kísélték a napsütésbe. Míg a többiek a kapuval bibelődtek, a piciny toloszékes ember folyton őt nézte, és mosolygott.

- Na, mi lesz - szólt a toloszékesnek az átlagos férfi - gyere és hívd ki! - a kisember kigurította magát a kapun és intett neki, hogy kövesse. Fényesnek hitte a garázs belsejét, hiszen itt próbálták ki a kameráit, optikai alkalmazásait, aztán beindította a motorját, a bőgésbe belemerengtek a fehérre meszelt falak, és a több száz lövő gond nélkül megmozdította acéltestét, és hamarosan kint találta magát a vakító délelőttben. Látta a toldozott-foldozott házat, ahol a férfiak laktak, az udvar döngött, kiszáradt földjét és azt a pár alkatrészt, roncsot is, ami még maradt, amit nem építettek bele. Szóval itt fogant. A két férfi egymásra mosolygott, majd a toloszékesre, aki azonban le nem vette volna róla a tekintetét, ami miatt határozottan kellemetlenül érezte magát. Ez is új tapasztalat volt a számára.

A nagydarab férfi közben eltűnt (bement a házba), majd hamarosan előkerült, kezében barna üvegpalack - pezsgő. Ekkor megérzett valamit, túl a harci programokon, túl a figyelőrendszerek jelentésein, valami összeállt: a lángoló nap, a fakó kék ég, a sötétek overallok és a barna üveg. Arrébb világosbarnán domborodtak a hegyek. Az egészben talált egyfajta harmóniát, valami olyat, amit talán vissza lehetett volna adni számokkal, de amit inkább megélni akart. Gyönyörű pillanatok voltak a számára azok. Aztán utasították, hogy váltszon négy kerékről robot üzemmódba, neki pedig elég volt csak akarni, és a testébe épített automatikák tették a dolgukat. Ekkor tíz méter magasról nézett le az udvarra, árnya hosszan elnyúlt, akár egy öreg fáé. A nagydarab összetörte rajta a pezsgősüveget, és ezzel túl voltak a keresztelőn. Az apró nyomorék nevezte el őt Dezombifikátor 3000-nek.

A nagydarab és az átlagos férfi (már a nevét is tudta: Csapágy-nak hívták) letisztította fegyveréről a vért és a húscsapatokat, beolajozták az ízületeit, átnézték a motorjait, helyrehozták a páncélját, majd ő visszaváltozott négykerékűvé, mert úgy könnyebben elfért az udvaron.

Az idő furcsa csapattá érlelte őket: harcos volt, aki napközben, néha éjszaka portyázott, aztán visszatért, át a kukoricaföldeken a karbantartóihoz. Karbantartók? Család. Mindnyájan szerették, bár mindnyájan másért: Csapágy-nak reményt adott, az idős, nagydarab férfinak pedig bosszút, míg teremője, a pici toloszékes ember azt, aki ő akart lenni. A terv az volt, hogy lassanként megtisztítja a

környékét, aztán továbbállnak, új központi helyet keresnek, és folytatják a munkát. Folytatják egészen addig, míg a régóta halott lány az őrlői közé nem kerül.

Teremője nem épített bele hangmodult, így csak értett, de nem beszélt. A esti ég lassanként elfeketedett és ő néhány érzékelőjét a csillagokra irányította. A nagydarab bement a házba, teremője pedig valami csúnya allergia miatt egész nap elő sem dugta az orrát, de hát a számítástechnikai rendszerét, az agyát, úgyis csak ritkán kellett ellenőrizni. Egyébként a kis ember ehhez képest aránytalanul sok időt töltött vele.

Mielőtt Csapágy is bement volna a házba, a szerelő végighúzza tenyerét páncélozott karosszéráján, és mint mindig, amikor kettesben maradtak (túl ritkán), azt búgta neki, hogy:

- Gyönyörű vagy - ilyenkor mindig mondani akart valamit, mindig válaszolni szeretett volna, de hát alkotója féltékenységeiben nem áldotta meg a beszéd képességével. Hallania kellett, az szükséges volt, de ő csak számokban fejezhette volna ki magát, ezt a nyelvet pedig egyedül a toloszékes értette. Átkozta hát teremőjét, főleg miután Csapágy elmesélte neki egy régi titkát, a nevének eredetét. Bármit megadott volna, akár az egész emberiséget, ha megkérdezhetné volna a férfit:

- Ott, akkor, a csapágy olajos szorításában mire gondoltál: fáj-tad egy nőstényére, vagy dugattyúk zajára, lövő dohogására?

Aztán történt, hogy Budapest nukleáris szeméttelappé változott. Körfűrésszel csinálta, és a nagydarab azt hitte - legalábbis mondta, hogy azt hiszi -, hogy azért mert vesztettek, ami különben nem volt igaz, hiszen a halott királylány még csak akkor ért Rómához, tehát bőven maradt megmenteni való az emberiségből. Vajon Csapágy családja életben volt-e még?

- Biztosra ment - közölte a nagydarab a garázsban, aminek fehér falait vér mocskolta. A teremője ernyedten ült a toloszékesben, mocskos haja lelógó csimbókjai eltakarták az arcát. Nem felvágta a csuklóját, egyszerűen csuklóból lemetélte a kezét, és spriccelő vérevel valamit fel akart írni a falra, de csak egy kunkorodó „S”-betűszerűséget sikerült összehoznia. Amilyen nagy koponya volt számítástechnikából, annyira nem értett a biológiához.

Ő mindenesetre szánalmasnak találta teremője elfuserált színpadiasságát, ahogy a teremőjét úgy általában. A kis ember már nem tudott kommunikálni vele az utóbbi hetekben, mert ő zárta az összes beérkező csatornáját annak egyre dühösebb rohamai elől. A kis ember valójában erős nőnek szánta őt, és az lett, a kis ember szerette Csapágyat, de a férfi az arra érdemesebbet választotta. A kis ember tele volt titkokkal, amiket csak ő, a teremő ismert, és amiket már nem is mond el senkinek. Ő, a gép és a Csapágy nevű szerelő egymást szerették a törpe zseni helyett. Kitolatott a garázból, miközben Csapágy egyre csak őt nézte.

Miután a nagydarab férfi infarktusból meghalt, ő és Csapágy kelet felé vették az irányt. A halott lány elfoglalta Rómát, amit apja olyan régen megkímélt. Őt már nem érdekelt a halott lány, ha rágondolt chipjeiben valami ilyesféle fogalmazódott meg:

- Megtarthatod a világot, te kurva, nekem csak ő kell.

Keletre vitte Csapágyat, mert a lány nyugat felé ment. Majd ő megvédi és szereti ezt a férfit, ha akarja az, ha nem. Majd ott, ahol csak hegyek ölelik őket körbe, ott újból érezheti azt, amit az első pillanatokban a garázon kívül, hiszen megtanították arra, hogy szeresse magát és legyen büszke, ez volt a legfontosabb, de ehhez szüksége volt erre a férfira, és csak erre a férfira.

VÉGE

Felkai Ádám

A II. Lidércfény pályázat
Próza, komoly kategóriájának
III. helyezetteje

Bélák a tóban

A bürokrácia sokszor gördít akadályt a hétköznapi emberek elé, bizonyítva azt, hogy mind-az csak megnehezíti, lelassítja az ügyek intézését.

De belegondolt-e már valaki abba, hogy sokszor a bürokraták saját maguk elé is gördítenek akadályokat, de ezt képtelenek beismerni.

(avagy egy tragikus nagy ember pályafutása)

Tótavi Szilveszter maga volt a munka hőse. Története csupán néhány hónappal ezelőtt kezdődött, és a tavaszi olvadással, stílusosan a jégárral érkezett városunkba. Éppen olyan gyorsan és tragikusan végezte be nagyszerű pályafutását, mint ahogyan az ár elvonult.

–Íme az én városom –mondta derűt sugárzó hangon. Majd korábbi teljesítményének és az ebből fakadó jó hírének köszönhetően hamarosan elfoglalhatta helyét a polgármesteri hivatal végrehajtási osztályán.

Az első néhány héten szorgalma mindenkinek feltűnt. Oly elragadtatott áhítattal szolgálta fel a kávé, rohant el a postára, és etette a halakat az akváriumban, hogy mindenek fiából hamarosan előléptették a végrehajtó osztály első emberévé. Aztán kilátásba helyezték, hogy megkaphatja a leglelküismeretesebb dolgozó díját, melyet csak minden szökőévből egyszer utalnak ki olyan feddhetetlen személynek, akire a megvesztegetés árnyéka sem vetül, és legalább egy, a város szempontjából kiemelt fontosságú ügy levezényelését tudhatja maga mögött. Ettől a pillanattól kezdve Szilveszternek minden gondolata a kiemelt fontosságú ügy körül járt, hétről hétre kapta a felülről jövő utasításokat, de egyikről sem feltételezte, hogy azzal munkáját végre megkoronázhassa.

Aztán egy szép tavaszi pirkadatkor, mikor Szilveszter már rég elfoglalta helyét legkevésbé sem tágas, és igen-igen gyatra kilátással rendelkező alagsori irodájában, ifjú titkárja egy névre szóló levéllel kereste fel, melyet a főpolgármester úr egyenesen neki címzett.

Szilveszter keze remegett a levél felbontásakor. Előre tudta, hogy megérkezett a régóta várt, különleges jelentőséggel bíró feladat. Tény, hogy nemrégiben két évtized óta először új főpolgármestert választottak, és talán ennek túlságosan nagy jelentőséget tulajdonított, és a tőle megszokottnál is nagyobb hévvel vetette bele magát teendői elvégzésébe. Ez talán érthető, hisz az első időkben mindenki szeretné a jó oldalát kidomborítani.

Az új főpolgármester első teendői között szerepelt a kampányban megígért pontok részleges teljesítése és visszavonása. Majd a város kultúrájának és külsejének javítására helyezte a hangsúlyt.

A levélben Szilveszter egy utasítást talált, mely tudatta vele, hogy nemrégiben kénytelenek voltak felújítani az egyik városi tavat, vizét leszűrni, a tavi növényeket, a békákat, teknősbékat és siklókat kitelepítették, és hogy most reá vár a nemes feladat, hogy mindezeket az élőlényeket, siklókat, bélákat(!) és teknősbéákat(!) visszatelepítse.

Szilveszter lélegzete elakadt, kezéből kihullott a levél, és elkezdett szemmel bámulni maga elé. Révületéből néhány perccel később titkárja ébresztette fel, mikor már félf volt, hogy az elakadt lélegzet súlyosabb károkat okozhat. Újra meg újra átfutotta a sorokat, és próbálta felfogni a különös utasítást. „A siklókat, bélákat és teknősbéákat kérem a díszatadó megadott időpontjára visszatelepíteni a tóba” –ismételgette magában a levél sorait. Aztán hirtelen ráébredt, mit is jelenthet a rejtjelesnek tűnő üzenet. Valószínűleg egy egyszerű gépelési hibáról lehet szó, melyet egy korszerűbb helyesírás-ellenőrző program jelezni tudott volna. Csupán a bélák kis kezdőbetűjét kellett módosítani nagy B-re, s így könnyen azonosíthatta őket a város Béla nevű lakosaival,

akikről korábban eszébe sem jutott volna, hogy külön, állat(növény?)tanilag besorolható fajt képeznek. Szilveszter ezt saját hiányosságának tekintette a biológiatudomány terén.

Mikor pirkadatról reggelre vált a nap, a szűkös irodai helyiséget felszólító levelek tucatjai tették még kisebbé, melyek természetesen a Béláknak szóltak, hogy tudassák velük feladatukat, és egy megbeszélés erejéig beszéltsák őket a hivatal épületébe.

Néhány nappal később, ahogy Szilveszter megérkezett a hivatal épületének fogadótermébe, különös sokként hatott rá az élmény. A város összes Béla nevű lakosa jelen volt. Zúgva-morogva adtak hangot tiltakozásuknak. Egészen elképesztő volt a hasonlóság a Béla-faj egyedei és a legátlagosabb és legnormálisabb átlagemberek között. Megdöbbenve tudatosult benne, hogy saját szomszédja, Horváth Béla, és az ügyészség több tagja is jelen vannak, hisz őket oly hosszú ideje ismerte már, és álmában sem gondolta volna azonosítani őket a Bélákkal. Mint utóbb nyilvánvalóvá vált, a kitűnő álcájuknak köszönhetően inkognitójukat, kalapjukat, kabátjukat és reklámtáskájukat, mely beleolvastotta őket a tömegbe. („Ó, ha belegondolok, hogy mennyi hosszú évig voltak számomra ismeretlenek és észrevétlenek...-hangzott Szilveszter sóhaja az ügy lezárulta után.”)

Tótavi Szilveszter áthatott ábrázattal hagyta el a termet, mit sem törődve az egybegyűlték öklörázásával és káromkodásával. Éjt nappallá téve dolgozott a nemes feladaton, mely számára majd a dicsőséget szerzi meg. Felkereste a legjobb szakembereket, állatidomárokat, és a rá jellemző, soha nem szűnő derűvel utasított el minden felháborodást és tiltakozást kifejező kérelmet és fenyegetést. A munka előrehaladtával olyannyira zavaróvá vált a sok elmarasztaló levél és fenyegetés, hogy komolyan fontolóra kellett venni bizonyos intézkedések bevezetését. Nem egyszer volt már rá példa, hogy jóhiszemű asszonyok próbálták emelt hangon meggyőzni a hivatal dolgozóit, hogy férjüknek otthon a helye, mert ők bizony nem csatlakoztak semmilyen szektához vagy csoportosuláshoz. Ezeket az asszonyokat a hivatal leggyakrabban elutasította, vagy zavart keltő viselkedésért elmarasztalta. Több esetben szükség volt náluk kényszergyógykezelés alkalmazására, hisz senki sem lehet normális, aki azt hiszi, hogy évek óta házastársi kötelékben együtt él bármely nem emberi faj bármely egyedével.

Néhány nap elteltével Szilveszter szokatlan passzivitást vett észre a beosztottjai részéről. Figyelmes lett visszafogott beszélgetésükre, mindig körbekémlelő tekintetükre, az összeszorított fogakra és kikerekített szemekre. Sőt, azt is észrevette, hogy amint elhaladt mellettük, a háta mögött összesűgnak:

–Csodálkozva vagyok kénytelen megállapítani –kezdte Szilveszter–, hogy az eddig éppen hogy csak nem erkölcsstelen fecsegéseket feltűnő hallgatagság váltotta fel. Kíváncsi vagyok, mi az oka.

–Hát csak gondoltuk –mondták megszeppenve a beosztottak–, hogy mi eddig semmilyen szakkönyvben nem találkoztunk... Ó... Béla nevű fajjal. Tehát, hogy Bélák talán nem is...- de nem kellett tovább mondani a dolgot. Szilveszter ennyiből is értett. Hirtelen megvilágosodott előtte, hogy óriási tévedett. A két alkalmazott bizonyára azt akarta mondani, hogy a Bélák talán nem is ismert faj. Tehát mielőtt bármilyen jogi procedúrát végrehajtanak rajtuk, sürgősen be kell jegyeztetni őket a létező fajok listájára.

Azt rögtön sejtette, hogy a Bélák valamilyen módon a békák-

kal állhatnak rokonságban. Még ha küllemük nem is igen utal erre, nevük hasonló hangzásából ez egyértelműen következtethető. A külső jegyek eltérő jellegét valamilyen evolúciós változásnak tulajdonította, melyet a más-más életér eredményezhetett.

Miután ezt a lépést megtették, határozottan fellélegeztek a hivatali dolgozók. Ézentúl nem kell figyelembe venni a sok tiltakozó levelet. A tiltakozás és fellebbezés sajátosan emberi intézmény, kizárólag emberek élhetnek vele. A vita eldőlt.

Vészesen közeledett a tó átadásának időpontja. A költségvetés a vártnál nagyobbra rúgott, egyre több olyan kiadás merült fel, melyre az elején nem gondoltak.

A következő programpont szerint a Béláknak el kellett volna foglalniuk helyüket a tóba visszatelepített különböző terület leveleken és virágokon. Erre hosszas unszolás után is csak vonakodva voltak hajlandók. Szilveszter látogatása valamelyest megzavarhatta őket, hisz annak előtte legalább már hajlandónak mutatkoztak (még ha fáradt, fásult módjukon is) megpróbálkozni a kényes feladattal, és monoton sorban egymás után léptek rezignálisan a levelekre, és merültek alá. Jöttére azonban még e csekély próbálkozásokkal is felhagytak. Öklüket rázták, és nem állottak szegény Szilvesztert megdobálni mindenféle rettenet-zuzmóval és hasonlókkal.

Szilveszter arcáról azonban nem tűnt el a derű és nyugalom. Ezen a ponton jött rá, hogy valószínűleg a mozgásukkal van probléma:

–Javasolnám tornatanár szerződését... –kezdte szerényen Szilveszter. Beosztottai kinevelték, és közölték, hogy az sem lenne célravezetőbb, ha a Bélák kettes oszlopban, békaugrásban vetnék magukat a levelekre, és süllyednének el. Szerintük inkább alá kellene támasztani a leveleket oszlopokkal, mert úgy elbírnák a Bélákat. Szilveszter ezt a szemtelenséget nem tűrhette tovább. Derűs arccal ugyan, de elbocsátotta a nagyszájúakat. Aztán szerződött egy mérnököt, aki felárral ugyan, de hajlandó volt aláúcoltatni a tavirózsák leveleit.

A határidő már a nyakunkon volt, de még mindig akadnak megoldatlan problémák. Súlyos gondot okozott, hogy teknős fajta Bélákat hosszas keresés után sem sikerült keríteni. A pénz egyre fogyott, és a hivatal úgy döntött, felhagy a kereséssel. A hiányukat úgy próbálták pótolni, hogy a meglévő szimpla Bélák hátára bádogteknőket kötözték. A teknők túl nehezek voltak, és a Bélák elsüllyedtek. Kénytelenek voltak helyettesíteni az ugyan nem olyan tartós, de nem is olyan nehéz, és ráadásul olcsóbb kartondobozokkal.

Kisebbségi nehézséget okozott az a tény, hogy a városi bíróság vezetőjét is Bélának nevezték, és hogy vajon belevehetik-e terveikbe, kiváltképp akkor, ha az ünnepi átadáson a díszvendégek listáján szerepel, de semmiképpen nem a tóban levőkén. Szilveszter erkölcsi kötelességemnek érezte a nagytiszteletű Béla urat is haladéktalanul részletetni a vállalkozásban, s az ő szava döntő. (Bár később -módosítva terveiket- úgy döntöttek, hogy csak az átadó után kell elfoglalnia fenntartott helyét az egyik tavirózsaszétterülő levelein, mikor már minden el van rendezve.)

A határidő lejárt. Már csak néhány feszült perc választott el attól, hogy nagy csinnadratta-szó közepette félregördüljön a függöny, és megjelenjen a frissen felújított tó derűs látványa. A főpolgármester ábrázata megdöbbent és izgalom ült ki. Ekkor készült először szembesülni a látvánnyal. Tóti Szilveszter tekintete szokás szerint ábrándos volt. A tömeg zúgása megszűnt, félregördült a függöny, és a közönség néma csendben elképedve próbálta tudomásul venni az eléje táruló látványt:

Több tucat Béla ült lesütött szemekkel, présbe szorított, kéklő ajkakkal, a hideg víztől remegő tagokkal az oszlopokkal aládúcolt leveleken. A közönség néma csendben szemlélte a dolgot. A gyerekek sírni kezdtek, egyes felnőttek saját jó ismerőseiket vélték felfedezni a tóban, és jöttek rá hirtelen, hogy miért nem halottal felőlük hetek óta.

Tóti Szilveszter a büszkeségtől vereső szívvel keveset fogott fel a külvilágból. Annyit érzékelt, hogy a főpolgármester arcáról eltűnt a meglepettség, és hirtelen átváltozott ordibáló, bíborfejú, toporzékoló rettenet. Őt magát bomlott elméjű, ordenáré tőkfejnek nevezte, míg az ügyesség többi tagját hasonló jelzők egészen elképesztő sorával árasztotta el.

Mivel Szilveszter saját elméjének átlátszó ködfoltjain keresztül csak homályosan szemlélhette a főpolgármester őrgöngy dühét, semmi mást nem tudott felfogni a dologból. Arról, hogy hogyan került haza, nem voltak emlékei. Valószínűleg őt is, és a főpolgármestert is hazaszállították.

Másnap a hivatalban kollégáitól értesült a polgármester dühkitörésének főbb pontjairól:

–Te, aztán az aszongya, hogy ez egy rakás szerencsétlen, meg mindnek lefelé görbül a szája...

–Ja, meg hogy ennyi szerencsétlent nem látott még egyszerre, és hogy ő kuruttyoló békaraj helyett csak egy halom fürdőruhas alakot lát, és hogy a nyakára hágtunk a költségvetésnek is, meg minden.

–Ja, meg azt is mondta, hogy ezt a Tótavit kirúgatná, csak nem tud mást felvenni a helyére, mert kompromittálódott a feladat.

Szilveszter előtt megvilágosodtak az események, és hirtelen mélyen megértette a polgármester dühének minden okát. Fájdalmas volt belátni, hogy olyan régóta rossz nyomon járnak a feladat végrehajtásával. Mindenek előtt meg kellett volna tanítani a Bélákat énekelni, hogy hűbben utánozhassák a kuruttyoló békarajt, melyet a főpolgármester áhított. Aztán meg (bár ennek oka komoly fejtörést okozott neki) meg kellett volna tiltania a fürdőruha használatát a Béláknak. A főpolgármester nem akar több fürdőruhas alakot látni.

A következő néhány hét annak jegyében telt, hogy ez utóbbi intézkedéseknek eleget téve kiküszöböljék a csorbát, és hogy megpróbálják a közvélemény figyelmét elterelni az esetről.

A Bélákhoz megérkezett az énektanár, és a szabó, aki megfelelő öltözeteket biztosít nekik, mely nem hasonlít semmiféle fürdőruhához. És bár Tóti Szilveszternek semmi kétsége nem volt afelől, hogy ahogyan eljártak, az a lehető legtökéletesebb módon megfelel a szabályzatban előírt formáknak (sőt, tulajdonképpen szóról-szóra követték a felülről jövő írott, hitelesített utasítást), egyesek jobbnak látták a parkot a gyerekek elől elzárni, vagy legalábbis a napnak csak bizonyos szakaszaiban látogathatóvá tenni; például amikor a Bélák aludtak. (Legjobb eset-

**A II. Lidércfény pályázat
Próza, humor kategóriájának
I. helyezettje**

**A II. Lidércfény pályázat
Vers, humor kategóriájának
I. helyezettje**

Léka

Felfuvalkodottság

Mi történhet, ha magunkra haragítunk egy varázslót? Átváltoztat bennünket mindenféle csúfsággá. S mi történik akkor, ha ez esetben megkérünk egy nem túl ismert varázslót, akinek nem éppen a visszaváltoztatás a szakterülete, ráadásul némileg szenilis is?

Mauro Girrocuda, a műkedvelő varázsló álmosan kavargatta első, reggeli kávéját, amikor tompa puffanást hallott a bejárat felől. Úgy hangzott, mintha egy rendkívül elbizakodott bögoly próbált volna berepülni a házba, elbogatellizálva a tény, miszerint egy vastag ajtószárny terpeszkedik a kiválasztott röppályán. A második koppanásnál Mauro már tudta, hogy alighanem kénytelen lesz megszakítani a kellemesnek ígérkező reggeli ceremóniát, és utánanézni a zaj forrásának. Lélekben el is indult az udvar felé, de a teste csak a harmadik dübbenésnél követte a serényebb lelket. Megragadta a kilincset, készen arra, hogy ráripakodjon a szemtelen kölykökre, akik túlerett cseresznyével merészeli dobálni az ajtaját, mikor azonban kinézett az utcára, senkit nem látott. Haragosan összevont szemöldöke lassan átrendeződtől értetlenkedővé. Morcosan megfordult, hogy visszatérjen a bögréjéhez, ám ekkor megpillantotta a lényt.

- Hű, az anyád, de randa vagy!

- Bremekkekkek! - felelte az idegen. - Mondták, hogy érdekekkes alak vagy, de nem gondoltam, hogy így fogadod az embert.

- Embert?

- Na jó, tudom, hogy a látszat pillanatnyilag ellentmond a valóságnak, de hidd el, hogy ember vagyok. Vagy legalábbis voltam, míg egy gonosz varázsló el nem változtattott.

- Aha - bölintott Mauro. Nem meggyőződésből, inkább csak hogy szépítsen valamelyest a varázslók nimbuszán, amely jelenleg békaperspektívából volt megítélve. - Valami oka csak volt, ha ezt a büntetést szabták rád.

- Honnan tudhattam volna, amikor a láthatatlanná tevő varázslalt rendeltem a vén szivartól, hogy Arnyca pont az ő lánya! - méltatlankodott a rücskös, zöld bőrű látogató.

- Én azt mondom, örülj, hogy ilyen olcsón megúsztad.

- Olcsóóón? Van fogalmad, mennyit fizettem?

- Meg is ölhetett volna - mutatott rá Mauro. - Vagy akár még egy ennél visszataszítóbb testbe is bűvölhetett volna.

- Hát ez nagyon kekkekkedves volt tőled.

- Bár azt el kell ismerni, fantáziája van az öregnek - folytatta zavartalanul Mauro. - Nekem sose jutott volna eszembe púpos fejű békát varázsolni.

- Eh, a púp csak most keletkezett - tapogatta meg nyelvével a fejéből, s közben olyan fájdalmas képet vágott, amilyet csakis azok a békák tudnak, akik nem rendelkeznek kopogtatásra alkalmas ujjakkal.

- Mondd csak, miben segíthetnék én, a varázsló, egy békává bűvölt csábítónak?

- Szerinted?

- Hmm, nos igen, hát ami azt illeti, nem pont a visszaváltoztatás a szakterületem, de megnézem, mit tehettek érted.

- Hálás leszkekkekkek - szólt a béka, majd egy igazán remekbe szabott ugrással helyet foglalt Mauro Girrocuda székén.

A varázsló sárgás körmével vakargatni kezdte a szakállát, s közben mindenféle érthetetlen kifejezést dörmögött maga elé, majd eltűnt a szomszéd helyiségben, ahonnan rövidesen csörömpölés hallatszott, meg-megtűzdelve halk káromkodással. Végül újra megjelent, s kezében egy befőttesüveget tartott.

- Áhá, a varázsszer! - kiáltott fel a béka örömmel.

- Dehogy - hűtötte le a varázsló. - Szilvalekvár. Csak nem gondold, hogy reggeli nélkül belevágok?

A béka olyan hangokat hallatott, amely kísértetiesen hasonlított

a fogcsikorgatásra, noha ez elméletileg éppoly lehetetlen volt, mint anatómiailag. Majd tétlenségre kárhoztatva végignézte az ápolatlan öreg táplálkozását, s roppant méltatlannak érezte, hogy az utóbbi időben többször is őt illették a gusztustalan jelzővel. Csak reménykedhetett, hogy Mauro Girrocuda a varázslásban jártasabb, mint a gasztronómiai etikettben.

- Nem mintha türelmetlen lennék, de mondd csak, mikor fogsz az én ügyemmel foglalkozni?

- Hamarosan, barátocskám, hamarosan - felelte Mauro, miközben a szakállát simogatta. Az sem zavarta, hogy közben sötét bordó csíkokat ken a szalmasárga szálakra. Újra eltűnt a kamrában, s mikor visszatért - arcán diadalmasnak szánt mosollyal, kezében pedig egy másik üveggel - a békaember csodódottan felsóhajtott.

- Még mindig éhes vagy?

- Oh, nem! Ez már a varázsszer.

A nagyszerű pillanat fényét csak mérsékelten árnyékolta be a varázsló füléről lecsüngő évszázados pókhálótincs. A béka szökent párat izgalmaiban.

- De jó! Ezzel változtatsz vissza?

- Nos, igen, vagyis vélhetően, már persze, ha sikerül, akarom mondani...

- Ez roppant meggyőzően hangzik - konyult le a békaszáj.

- Azt sajnos nem tudom garantálni, hogy az eredeti alakodat kapod vissza.

A béka töprengett egy darabig.

- Mindegy, ennél csak jobb lehet.

- Tulajdonképp hogyan szeretnél kinézni?

- Mint egy filmsztár! - vágta rá késedelem nélkül a rút béka.

Mauro Girrocuda elővett egy tálkát, majd öntött pár cseppet az üvegből, és a vendég elé tolta.

- Idd ki, s közben erősen koncentrálj arra, amivé lenni akarsz.

A béka engedelmeskedett. Lehunyt szemei előtt alighogy felsejlett Brad Pitt képe, máris érezte a testére ható erőt. Tagjai megnyúltak, két lábra emelkedett, és szájából eltűnt a mocsáriz. Óriási várakozással nyitotta ki a szemét, és elégedetten vette tudomásul, hogy a varázslat sikerült. Legalábbis erre következtetett abból, hogy Mauro Girrocuda leesett állal bámult rá.

- Van egy tükröd? - kérdezte.

A varázsló továbbra is megkövülten állt, csak bal kezével mutatott valahova oldalra.

Az átlénygült alak odafordult. Kissé darabosnak érezte a mozgását, de betudta a hirtelen alakváltozásnak. Vetett egy pillantást a tükörbe, aztán felsikoltott...

...illetve csak ő gondolta sikolynak. Valójában egy érzelemmentes gépi hang hagyta el hangszóróit.

- Teremtőm! - Odatipegett a varázslóhoz, és fémkarjával megragadta a piszkos nyakat. - Mit tettél velem, te sarlatán?

- Eressz el, hallod? - kapálódzott Mauro Girrocuda. Nagy nehézségek árán tudta csak kiszabadítani magát. - Mi ütött beléd?

- Nem látod?

- Filmsztár akartál lenni - vonogatta vállát a varázsló. - Jó választás, 3-PO nagyon népszerű karakter.

- Népszerűűű? De hiszen az csak egy átkozott robot!

- Ugyan már...

- Add vissza a pénzem, te csaló!

- Még nem is fizettél - emlékeztette Mauro. - Különbösen se kell pánikba esni. Ha nem vagy elégedett, tehetsz még néhány próbát, amíg tart a szer hatása. De legközelebb, ha javasolhatom, ne gondold a színészekre.

A robot áramköreiben csillapult valamelyest a feszültség, processzora máris kiszámította, mi legyen a következő kívánság. Mindenképp híres és gazdag akart lenni. Ha pedig nem jött össze a filmsztár, még mindig lehet tinibálvány. Az algoritmusok között körvonalaázódni kezdett egy népszerű popsztár képe.

Érezte, amint a rideg fém hússá lágyul a testén, és ez végtelen örömmel töltötte el. Mérete ezúttal nem változott. Kipróbált néhány mozdulatot, és megkönnyebbülten tapasztalta, hogy tagjai olyan lazán hajlanak, mint a rongy. Már csak a látványról kellett meggyőződnie. Gyermeki kíváncsisággal nézett a tükörbe.

Mauro Girrocuda óvatos hátrálásba kezdett.

- Mondtam, hogy a színészet nem nyerő - dadogta. - Melyik francos horrorfigurát képzelted magad elé?

A penészes bőrű, eltorzult arcú alak fogvicsorgatva hörgögte:

- A leghíresebb popsztár akartam lenni, nem egy rohadt húsú zombi.

- Ajjaj, valamit elsúrhattál megint.

- Ééén? - kérdezte fenyegetően a rém.

- Ki más?

- Biztos hogy jó még a varázslótyűd?

- Gyakorlatilag korlátlan ideig megőrzi a minőségét. - A varázsló értetlenül vakarta a fejét, s ezzel a mozdulattal azt is elérte egyben, hogy sikeresen dacolhatott az öregedés jeleivel. Az ősz fehér tincsek újra élénk színben tündököltek. Egészen pontosan szilvalekvár-vörösen. - Nem értem, mi lehet a baj? Kire gondoltál átváltozás előtt?

- Mond neked valamit az a név, hogy Michael Jackson?

Mauro Girrocuda felsóhajtott.

- Persze! Ő is járt nálam korábban, és nagyon elégedett volt az eredménnyel. Minden kívánsága teljesült. Szegény, fekete kisfiúból átváltoztattam gazdag fehér nővé.

Ám a zombinak nem volt kedve adomázni, gusztustalan cuppanásokkal közelebb vonszolta dögbúzt árasztó testét a varázslóhoz.

- Változtass vissza - hörgögte -, vagy lerágom a füled!

- Jól van már, jól van! Nézzenek oda! - méltatlankodott a varázsló. - Ha neked az kell...

Bonyolult jeleket karcolt a levegőbe, mialatt idegen szavakat morgott a szakállába, melyek egészen úgy hangoztak, mintha egy nagyon náthás illető valami régi Pravda vezércikket olvasott volna fel vogul dialektusban. Pukkanás hallatszott, a zombi eltűnt, s a helyén egy ártalmatlannak látszó zöldes bőrű entitás kuruttyolt, némi felháborodottsággal a hangjában. Bár a békáknál ezt sose tudhatja egészen biztosan az ember.

- Szélhámos csaló - bugyborékolta a béka -, ezért beperellekkek.

A varázsló most rémült csak meg igazán. Pedig nem volt alapvetően gyáva. Ha úgy hozta az élet, szemberöhögte a sárkányt; kirántotta a boszorkány alól a seprűt; szamárfület mutatott az ördögnek, de az ügyvédektől... azoktól betegesen rettegett a válása óta. Talán egy fokkal jobban is, mint az adóellenőroktől. A pánik eluralkodott rajta, és kétségbeesésében nem jutott eszébe semmilyen elfogadható megoldás. Csak annyit tudott, hogy meg kell valahogy szabadulni a békától. A mentőötlet olyan hirtelen bukkant fel, hogy a varázslónak ideje sem maradt mérlegelni, máris cselekedett. Mert hiszen, mi a béka legnagyobb ellensége?

A gólya könnyed szárnycapásokkal szelte a levegőt, és a fenséges szabadságérzet mellett mérhetetlen elégedettség járta át minden porcikáját: hosszú csőrétől a sárga karmokig, beleértve a helyenként sötétbordó színezetű szárnyakat is.

A béka ellenben roppant kényelmetlennek találta azt a sötét, szűk helyet, melyben utazni kényszerült. Nem is beszélve a mellette tocsogó, gyomorsavval áztatott lekváros kenyérdarabokról. Tudta, hogy nem kis részben saját nagyravágásának köszönheti a kellemetlen szituációt, amelyben hirtelen találta magát. Kellett neki mindhárom valami híres személy élete! Most már azt se bánná, ha csak egyszerű földművessé válhatna. De hoppá! Várjunk csak! Eszébe jutottak a varázsló szavai. Nem késő, míg tart a szer hatása. Erősen koncentrálni kezdett.

Mauro Girrocuda gyomra megkordult a levegőben, aztán fémes olajíz kúszott fel hosszú torkán, végül kipufogógáz illatú böffenés hagyta el a csőrét. A szeme elkerekedett, amikor rádöbbsent a bel-sejét feszítő valóságra. Jól ismerte ezt a szagot, hiszen fiatalabb korában ő is olthatatlan csodálattal figyelte a földet művelő traktorokat.

Tim Shaw

A II. Lidércfény pályázat Próza, humor kategóriájának II. helyezettje

TraktoROM

Van nekem egy traktorom,
eke szarvát nem fogom.
Sokat álmodoztam róla,
míg nem tellett, csak lóra.

Öreg már a gép,
de nekem így is szép.
Piros színű kabrió
az együléses meseautó.

Feszíték is rajta,
dagadozó szívvel,
lábam közé szorult,
sok sok lóerővel.

Bánatom csak egy van,
gondolok rá félsszel,
párt választani kéne,
hisz rávisz a kényszer.

De nincsen többé Téesz,
fogytán már a KISZ-lány,
csak tudnám, hol lelem meg
Traktoros Iluskám!

Fuvalat

A II. Lidércfény pályázat Vers, humor kategóriájának III. helyezettje

Különleges ajánlat

Mindig különlegesnek képzeljük el, ha két idegen civilizáció, két idegen, értelmes faj találkozik.

Az SF nagymesteri is minduntalan keresték erre a választ, néha meg is találták. Ez a történet is erre épít, bár a nézőpontja meglehetősen szokatlan.

Első beszélgetés

- Kénytelenek leszünk leszállni az első vizes bolygón, ami az utunkba kerül, mert hamarosan az utolsó csepp vizünk is elfogy, és enélkül nem csak a hajtóművek állnak le, de mi se élhetünk túl sokáig.

- Hát, nem is tudom, hogy jó lenne-e sokáig úgy élni, hogy irányíthatatlanul sodródunk az űrben, és csak a tehetetlenség visz tovább, közben pedig attól rettegnünk minden percben, hogy mikor ütközünk össze valamivel. Ennél már a szomszálál is jobb.

- Azért mondd ezt, mert még nem szomszálalt igazán...

- Jó, erről ne nyissunk vitát. A lényeg az, hogy tényleg vizet kell szereznünk.

- Mégpedig mielőbb.

- Mennyi időre elég a vízkészletünk?

- Nagyjából talán tíz napra.

- Az nem sok.

- Nagyon kevés, de a semminél mégis több, és nem reménytelen a helyzet, mert a fedélzeti számítógép szerint van a közelben egy bolygó, aminek a központi csillagtól való átlagos távolsága alapján azt feltételezhetjük, hogy van víz a felszínén.

- Mit tudunk róla?

- Még szinte semmit. Eddig elkerülte a figyelmünket. A számítógép most végzi az első elemzéseket, ami alapján hamarosan részletes jelentéssel szolgál, és négy-öt nap múlva annyira megközelítjük a bolygót, hogy a robotszondákat is kiküldhetjük felderítésre.

Második beszélgetés

- A robotok is megerősítették, hogy van víz a bolygón.

- És élet?

- Nos, élet is van.

- Hozzánk hasonló értelmes lények?

- A robotok által rögzített képek alapján azt mondhatom, hogy vannak hozzánk hasonlóak, de nem tűnnek túl értelmesnek...

- Hogyhogy?

- A robotok szerint csak vadásznak, esznek, alszanak, szaporodnak. Nem sikerült kapcsolatot teremteni velük, mintha egyáltalán nem is lenne köztük semmiféle értelmes kommunikáció.

- Szóval éppen olyanok, mint az állatok.

- Igen.

- Akkor viszont mi van azokkal az építményekkel, amiket a fedélzeti gép fedezett föl?

- Minden jel arra utal, hogy azokat egy másik faj építette.

- Egy másik civilizáció?

- Igen.

- Biztos ez? Maradt valami nyoma ennek a fajnak az építményeken kívül?

- Biztos. Még most is itt élnek ezen a bolygón.

- Ó! Milyenek? Mit tudtak meg róluk a robotok?

- Óriások. Százszor, kétszázszor nagyobbak nálunk, és leírhatatlanul ocsmánya a külsejük.

- Miért? Szörösek?

- Nem. Jobbára csupaszok. De nézd meg magad is a képeket!

Harmadik beszélgetés

- Óvatosnak kell lennünk, amikor elhagyjuk az űrhajót, mert itt a környéken is élnek óriások. Úgy tűnik, hogy ők uralják az egész bolygót, és nem túl barátságosak...

- Nem tudunk volna olyan helyen landolni, ahol nincsenek ott?

- Nem. Ezek is szeretik a vizet, és ahol édesvíz van, ott mindennütt jelen vannak.

- Tudom, a sós víz meg nekünk nem jó...

- Így van. De azért igyekeztem olyan helyet keresni, ahol nincsenek túl sokan. Jobb, ha nem találkozunk velük.

- Jól van. Akkor menjünk!

- Menjünk!

Utolsó beszélgetés

- Pincér!

- Tessék uram! Mit parancsol?

- Mi a mai ajánlatuk? Valami különlegességet ennék...

- Ó, a mai ajánlatunk valóban különlegesség.

- Miért? Mi az?

- Űr-békacomb.

- Űr-békacomb?

- Igen.

- És megtudhatom, hogy mitől „űr”?

- Hát csak attól, uram, hogy amikor elkaptuk a hozzávaló békákat, azok éppen egy űrhajóból szálltak ki.

Safranka Judit

A II. Lidércfény pályázat
Próza, humor kategóriájának
III. helyezettje

Gólya hozza?

(tréfás szonett)

Takarosan gömbölyödik az anyuka pocija,
Büszke rá a férjeura, büszke minden rokona.
Öröm ül a tata arcán, a nagymama kötöget,
Csak a bátyó búslakdik - ennek oka mi lehet?

Tegnap óta érintetlen a sarokban focija,
A tanulást hanyagolja, fogdossa a legyeket,
Apja végül megsokalja, s így fedi a gyereket:
"Nem szép dolog a babára irigykedni, kiskoma!"

S ő apjához odabújik, szenvedett már eleget!
Jól jönne most a segítség, kérdésre a felelet.
Kérdené már...Jaji! De hogy fogjon neki?

"Ugy-e nem a gólya hozza?!" - vágja ki a kis buta.
"Értem már! Hát ez aggasztott!? Kézben hozzuk el haza."

Szól az apja, s felsóhajt a kis breki.

Bense Pál

A II. Lidércfény pályázat
Vers, humor kategóriájának
II. helyezettje

Napalm Death: Scum - From enslavement to obliteration (pörgős, zörgős, hörgős)

Képzeld el a következő eseményt:

Szentes belvárosában, a Kossuth tér környékén, a csúcsgérgépkocsok idején hirtelen nagy tehergépkocsok állnak meg. Lenyílik a platójuk, és a következő pillanatban tucatnyi visító malac rohan szerte szét, minden irányba..... Most próbáljuk meg elképzelni a káoszt, amit ezek az önkívületben futkosó sertések okoznának...

Mi anno, intenzíven elképzeltük, a kocsmaszatnánál, vagy „after day” a Strandon, 7 up-ot iddógálva. Az olvasó most találhatja, mindezt miért mesélem el. Az indoka következő: ebben a fantáziaképben a malacok fején fülhallgató volt, a hátukra kötve pedig végtelenített lejátszás üzemmódban walkman. A készülékek teljes hangerőn nyomták a sertések fülébe a Napalm Death vagy Carcass első lemezeinek valamelyikét.

Most aztán témánál is vagyunk. A Napalm Death, továbbiakban ND, az a muzsika, ami áttört minden korlátot, szinte nevetségessé téve az új fanok szemében a hagyományos metal zenét. Az 1986-87-es Scum, a sokkoló géppuska dobbal, a hörgő, visongó vokállal, a szédítő, agyhártyarepesztő gitárhangzásával műfajalapító. Mégpedig a Grindcore metal műfajé. Annak a mű-faj-nak a lelegeje, ami -túlzás nélkül állíthatom- életem legmaradandóbb, legfaj-súlyosabb zenei élménye. Elszakított az AC/DC- Iron Maiden- Metallica áramlattól. Olyan új zenei hallást, látásmódot alakított ki bennem, mely képessé tett a legextrémebb zenei formák befogadására. A Scum elsőre sokkolt, röhhögre ingerelt. Aztán megfogott, de nagyon. Ráéreztem erre a kegyetlen, lüktető ritmusra, szellemi táplálékomma vált. Az olyan dalok, mint az Instruct of survival, The kill, a címadó Scum, Siege of power, You suffer, Life?, Divine death, vagy a Mortal crusade sebessége, meg-hökkentő zenei témái, mellbevágó rövidsége bennem akasztotta a szuszot. Hamar rászoktam. Fölülírtam az addigi zenei világomat, érték- és mértékadó lett. Hozzájuk viszonyítottam mindent. Az album érdekessége, hogy az A oldalt '86 augusztusában, míg a B oldalt '87 májusában rögzítették. A From enslavement to obliteration tovább fokozza a fokozhatatlant. Ez az anyag még szörnyűbb, mint a Scum, mert itt a stílus kiforrottabb, a hangzás egységesebb. Emotionall suffocation, Cock-rock alienation, Display to me... . Csak néhány kiragadott gyöngyszem. A Display to me... különösen a kedvencem, a villámgyors témák között még pihenő rész is van. Ezen a korongon hallható a zenekar egyik legintenzívebben lassú dala is. Lee Dorrian kinlódva üvöltő hangja még fokozza a visszafogott tempótól szinte szétszakadó zenei feszültségét.

Az Evolved as one az abszolút kedvencem. Az ND a Scum-on és a From...-on is más témákról regél, mint általában a kor metal zenéi. Globalizmus-kapitalizmus embertelensége, így lehet összefoglalni. Beszédesebb a dalcímek: Social sterility, Mentally murdered, Emotional suffocation. Persze ezek a hegyomlásszerű muzsi-

kát hallgatva nem jönnek át egyértelműen. Azért voltak a bakelitek belső borítói. Ott mellékelték a dalban elhörgött szövegeket, így mindenki elolvashatta, miről szól a kedvenc világégése. A más-

sik műfajalapító: a Carcass, az ND-vel ellentétben a kórbonctan szókinsztét használja, de nem keveri bele a kor divatos sátánizmusát. A zenekar frontembere azt nyilatkozta, hogy orvosi szakszótárak segítségével írják a szövegeiket. Az ND az 1-2 lemezen a kor szociális, társadalmi kihívásait, bajait reagálja le, a maga módján. Nem fukarkodik a közönséges kifejezésekkel sem. Az idők során az ND is technikásabbá, érettebbé vált, furcsa de ezt NEKIK megbocsátottam. A csapat az 1990-es Harmony corruption-nal dobott még nagyot. Az akkoriban elinduló Death Metal Újhullám jegyében, a Floridai Tampában vették fel. A hangzás tökéletesen a kor death-je. A zene sűrűbb, nehezebb, de ott van benne az ND védjegye, a rájuk jellemző tekerés.

Amikor a 90-es években először jöttek Magyarországra, teljes volt az örület. Virágkorát élte a metal újhulláma. Ők is ezt erősítették a Corruption live turnéval. Sose fogom elfelejteni a pillanatot, midőn Bocskay Csaba sikeresen fölmászik a színpadra, vágta Barney felé, aki meglátva őt széles mosollyal nyújt neki kezét. A nagy találkozás után, Csaba boldog önkívületben tűnik el a fejek között. Az együttes egyik erős szimbóluma az áthúzott hangjegy. Ez mindent kifejez. Az ND megörvendeztette a rajongókat egy fantasztikus koncertvideóval, amely a Corruption live turnén készült. Talán fölöslegesen írom le, hogy mennyire imádom a mai napig. Egyébként ezen az albumon elővették a

Scum egyik régi nótáját a Siege of power-t és megdeathesítették. Nagy sikereket értek el vele. Olyan nagyon jó lett, hogy mára jogosan nevezhetjük a death újhullám egyik klasszisának. Egy szentesi zenekar, név szerint a Sunstroke is felvette a repertoárjába. Nyugodt lélekkel használom az „öldöklés a homályban” kifejezést a hangulatra, amit ezzel értek. Ez a kifejezés különben egy fantasy novella címe. Ide is illik. A Scum és a From... sokáig a kazettagyűjteményem legfontosabb darabjai voltak. Aztán a cd korban bekövetkezett egy nagy pillanat, midőn hozzájutottam egy szenciós cd változathoz, melyen mind a két lemez rajta van. Sőt még bónusz számok is vannak, így összesen 54 számot tartalmaz a lemez. Ez nem mp3 lemez, hanem audio!

A bónusz számok között az ötvenharmadik dalmű különleges csemege. A műsorideje olyan rövid, hogy a vokalistának mindössze annyi ideje van, hogy beynyögje a címet: Dead!, és kész vége is van. Felejthetetlen élmény, érdemes többször visszahallgatni.

Túri András

A NYÚSZ-tól a Lidércfényig

Ezen interjúnkban a Lidércfény Online Kulturális Magazin egyik alapítóját, főszerkesztőjét, a Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat tördelőszerkesztőjét, Bognár Zsoltot, ismertebb(?) néven Jimmy Cartwrightot vesszük górcső alá. Zsolt csapatunk egyik olyan tagja, aki a kezdetektől jelen van, már a NYÚSZ című diskmagazin készítésében is tevékenyen részt vett, nem csak mint cikkíró, hanem mint grafikus és zenész is. Arra kértük, meséljen az elmúlt 13 évről...

Lidércfény: Egy szokatlan kérdéssel kezdem. Honnan jött az álneved, egyáltalán hogy kell kiejteni? Van-e valami köze a „Király”-hoz?

Bognár Zsolt: A kérdés számomra egyáltalán nem szokatlan, sokan megkérdezik, ha az álnevemen mutatkozom be, hogy „A király?”. Nos, valamikor az általános iskola 4.-5. osztályában történt, hogy Jimmy-ként kezdtek „csúfolni”. Akkoriban már több éve jártam a helyi zeneiskola zongora szakára, és akkor még volt énekhangom is. Mivel Zámbo Jimmy akkoriban tűnt fel, mint énekeszongorista, az engem „zaklató” osztálytársaim kezdtek el Jimmynek hívni az ő példája okán. A Cartwright gyakorlatilag a családnévem angolosítása. A kiejtése fonetikus: Dzsimi Kaatrait, vagyis a Cart-ből az r-t és a wright-ből a w-t nem ejtjük. Lényeg a lényeg, van némi közöm „A király”-hoz. :)

Lidércfény: Sokféle műfajban írtál már. Olvashattunk tőled fantasyt, SF-et, horrort, neoprimitív „borzadályokat”, közéleti jegyzetet, szépirodalmi esszét, és még sorolhatnám. Hogyan lehet ennyiféleképpen írni, s ezek közül melyik a kedvenced, mit írsz legszívesebben?

B. Zs.: Azt gondolom, hogy ha valaki tud írni, akkor gyakorlatilag bármilyen műfajban képes rá. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy én bezzeg aztán tudok írni. Azt mondanám inkább, hogy sokféle műfajt és stílust kipróbáltam. Mindegyiknek megvannak a maga műfaji sajátosságai, kliséi, nyelvezete, ami az SF-et SF-é, a fantasyt fantasyvé, a horrort horrorrá teszi. Ez mind tanulható, mondhatni technikai dolog, amikhez természetesen az író hozzáteszi a saját elképzeléseit, ötleteit, és – hogy András szavaival éljek – egy ihletett pillanatban lejegyzí, levázlatolja az épp aktuálisat.

Hogy melyik a kedvenc műfajom? Erre nem tudok egyértelmű választ adni, de talán valahol a tudományos fantasztikum és a cyberpunk között helyezhető el, némi fantasy beütéssel és egy csipetnyi horror hangulattal.

Lidércfény: Mióta foglalkoztat az írás, mikor kezdted el írni?

B. Zs.: Mint az a Lidércfényen is olvasható bemutatkozásomból kiderül, már kora gyermekkoromtól kezdve foglalkoztat a történetmesélés. A könyvek szeretetére leginkább anyai nagyapám tanított meg, aki rendszeresen olvasott nekem esti meséket, és felolvasott a délutáni pihenések során is.

Írni körülbelül akkor kezdtem – legalábbis úgy emlékszem –, amikor az álnevem első felét kaptam. Akkoriban inkább fantasztikum vonzott, s a rövidebb, ma már megmosolyogtató történetek mellett egy képregényt is készítettem, amelynek 2,5 füzetet készült el, 2-2 példányban. Ezek valahol még az egyik fiók mélyén megvannak. Valahogy így kezdődött.

Lidércfény: Hogyan kerültél kapcsolatba a NYÚSZ-szal, egyáltalán mi volt az, azon túl, hogy diskmagazin? Hogyan működött közre ennek az elkészítésében?

B. Zs.: A NYÚSZ-ról egy középiskolai osztálytársam születésnapjára házbüljáng hallottam először '93 őszén. Rögtön éreztem, hogy ebben nekem is részt kell venni, és megkerestem a készítőjét, mi az, amiben a segítségére lehetek.

Hogy mi volt a NYÚSZ? Számomra egy korszak az írói „pályafutásom” alatt, egy olyan fordulópont, amely több olyan ötletet, vázlatot és félbehagyott írást eredményezett, amelyeket azóta is hordozok magammal. Ez idő alatt szoktam rá arra,

hogy éjszaka írjak, amikor nyugalom van. Abban a pár évben faltam a könyveket, a filmeket, tudni akartam, mi az, amivel már nem érdemes foglalkozni, vagy melyik ötlet az, amelyikből én jobbat tudok alkotni. Ekkor edzettem magam az éjszakai horrorfilmekben, és írtam novellát a mellékhelyiségben trónolva hajnal kettőkor. Ekkor kezdtem el komolyabban foglalkozni a számítógépes grafikával.

Közreműködésem eredményeképpen készült több kezelőfelület is a NYÚSZ 3 vagy 4 számához, azon kívül, hogy szolgáltatam bele jó néhány írást is. Volt olyan szám is, amelyhez zenét készítettem.

Azok számára, akik nem tudják, mi is az a „diskmagazin”, néhány szóban elmondanám. Alapvetően azzal a céllal jöttek létre először külföldön ezek a magazinok, hogy az úgynevezett demoscene tagjainak szolgáltassanak információkat. (A demoscene tagjai olyan emberek, akik számítógépes programokat készítenek demonstráció céljából, amely programok „élőben” származtatják ki, ami képernyőn megjelenik. Ezen programokhoz külső grafikákat és zenét is igénybe vesznek.) Ezen diskmagazinok jó része grafikus felületű volt, és az információközlés melletti szórakoztatásról is gondoskodott az aláfestő zenéssel. Később kialakultak olyan diskmagok is, amelyek már nem, vagy nem csak a számítógépes szakzsargont beszélők is értették. A NYÚSZ is inkább irodalmi jellegű diskmagazin volt mondható, amely kezdetől fogva grafikus felületen futott, és később lett zenéje is.

Lidércfény: Mi volt a NYÚSZ és a Lidércfény között, azon kívül, hogy eltelt pár év?

B. Zs.: Leginkább a Neológia című lemezűjság, amelyet többé-kevésbé az addigra megboldogult NYÚSZ készítői hoztak létre. Ez „klubtevékenység” során készült általában, amely klub a NeolPrimitive\$ nevet kapta. Sok mindent csináltunk, főleg olyat, ami a számítástechnika valamely ágához volt kapcsolható. Ez is termékeny néhány év volt, ha az írói részét nézem, hiszen a Neológiát valamivel meg kellett töltöni. Ekkor született a mára alapművé, mondhatni kultikussá vált „Békaélet békaerén” című neoprimitív versem. De ez alatt az időszak alatt tettük le az alapjait Anonymus Chynewa íróársam segítségével a Mythos néven futó horror univerzumunknak is. Szóval elég termékeny időszak volt.

Lidércfény: Miként lettél a Lidércfény Online Kulturális Magazin főszerkesztője, s milyen feladatokat látsz még el ezen kívül?

B. Zs.: Amikor 2003-ban jött az ötlet, hogy tovább kellene vinni azt, amit a Neológiában elkezdtünk, több alkalommal összeültünk Kapitánnyal, Ferivel és A.C.-vel, hogy kitaláljuk, hogyan valósítsuk meg az ötletet, egyáltalán maradjunk-e lemezűjság, vagy vesszük be a modern technikát és lehetőségeket, és az interneten jelenjünk meg. Viszonylag gyorsan eldőlt, hogy ez utóbbi lesz a nyerő hosszú távon. Mivel az egyik fő mozgatórugója én voltam a dolognak, Feri viszont nem érezte annyira a sajátjának, de szívesen adott ötleteket, A.C. végül nem vállalta, Kapitány pedig meglepett azzal, hogy intézi a technikai részt, így rám maradt a főszerkesztői cím. Persze hozott anyagból dolgozunk, így előfordult

kezdetben, hogy egysíkúak voltak a frissítések, de ma már szerencsére sokan és sokfelől küldenek be hozzánk, így az egyik – talán szerénység nélkül mondhatom – legszínesebb ilyen oldal vagyunk a hazai amatőr irodalomban.

A főszerkesztői feladatok mellett (*kapcsolattartás az alkotókkal, hírek, információk közlése, oldalfrissítés, stb.*) moderátori feladatokat is ellátok, ha arra szükség van, illetve jórészt én szervezem a találkozokat, valamint részben én intézem a pályázati kiírásokat és a kommunikációt más hasonló témájú weboldallal.

Lidércfény: Kinek az ötlete volt a Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat? Ebben miért csak tördelőszerkesztő vagy?

B. Zs.: Ezt így nehéz megmondani, hogy kinek az ötlete volt. Úgy emlékszem közös döntés eredménye. Itt azért vagyok „csak” tördelőszerkesztő, hogy ne én legyek mindenhol a göré. :) Komolyra fordítva. Sajnos az időm elég kevés részét tudom ráfordítani a Lidércfényre, s ha még az AKF-et is nekem kellene egyedül tartalmilag összeállítani, akkor tán kéthavonta ha megjelennék (*ha nem negyedévente*). Eppen elég nekem hétvégeim üres óráit az egyes számok betördelésére, formába hozására fordítani.

Lidércfény: Lehet-e tudni valamit a Lidércfényes tervekről?

B. Zs.: Annyit elmondhatok, hogy lassan, de biztosan készül a Lidércfény v2.0, amely több újdonsággal is szolgál majd, mint a jelenlegi. Természetesen igyekszünk a lehetőségeinkhez mérten fejleszteni a jelenlegit is, és legalább heti rendszerességgel frissítéssel jelentkezni. Ha minden jól megy, hamarosan kikerül az oldalra néhány kérdőív is, ahol az alkotók és olvasók véleményét szeretnénk kikérni az oldal jelenlegi állapotáról, valamint ismertetjük a jövőbeli terveinket, amelyet szintén lehet majd véleményezni.

A magam részéről továbbra is szeretnék egy egyesületet létrehozni a Lidércfény számára, amelynek jobb a lehetőségei, mint ha egyszerű magánemberként járunk el. Sajnos az anyagi lehetőségeink is korlátozottak, hiszen saját zsebünkből fizetjük amit jelenleg kell, egy egyesület ezen is könnyíthetne, sőt később kiválthatná.

Nyilván az AKF-et is igyekszünk egyre jobbá tenni, hogy tartalmában is kiemelje a Folyóirat címet, és az oldalt is, hogy ne csak nevében legyen Magazin.

Lidércfény: Térjünk vissza egy kicsit az íráshoz. Kik azok, akik arra inspiráltak, hogy te is írsz? Ki, vagy kik a kedvenc íróid? Van-e műzsád, ha igen, akkor ki / mi az és milyen?

B. Zs.: Akik írásra inspiráltak? Azok jórészt a kedvenc íróim, H. P. Lovecraft, E. A. Poe, Frank Herbert, William Gibson, Arthur C. Clarke, J. R. R. Tolkien. Főleg az ő hatásaik deformáltak és egyengették az eddigi írói munkásságom. Az inspirációim között természetesen szerepel a volt NYÚSZ és Neológia stábjá, akiket azt hiszem, nyugodtan nevezhetek a barátaimnak. Persze volt néhány nőnemű embertársam is, akik ilyen vagy olyan versek és novellák megírására készítettek. Lényegében sokféle inspiráló hatás ért, volt, hogy egy néhány pillanatig tartó közéleti esemény vagy természeti jelenség indította útjára az ujjaim számológép billentyűzetén.

A műza az egy fogas kérdés. Ami biztos, hogy nincs állandó műzsám, hacsak nem a zene az. Hiszen amikor írok, mindig szól valami, attól függően, milyen műfajban dolgozom. Sokszor van úgy, hogy egyszerűen csak hallgatom munka közben a rádiót, és a rádióból szóló zene hatására belémnyilall valami, ami arra ösztökél, hogy írjak, s olyankor, azokban a pillanatokban egy teljes történet leperog előttem, már csak le (kellene) írni. Amikor ezt nem tudom megtenni – mármint hirtelen leírni -, akkor otthon újra előveszem azt a zenét és van, hogy unásig hallgatom, míg visszatér annak a pillanatnak a hatása egy rövid hullám erejéig, s ilyenkor mint a gyorstüzelő verem a billentyűzetet, hogy idejében lejegyezzem a látottakat. Egyéb esetekben számomra a műza sokszor ugyanaz, mint az inspirációt kiváltó tényező, s mint ilyen ez nem feltétlenül kötődik személyhez, mint azt az előbb elmondtam.

Lidércfény: Honnan jönnek az ötleteid a műveidhez, egyáltalán mi az ami manapság írásra készítet, motivál?

B. Zs.: Mint az az előzőekből kiderült, egy ötlet bárhonnan származhat. Úgy is mondhatnám, hogy „A téma az utcán hever, csak

le kell hajolni érte.” Valóban így van, nyitott szemmel kell járni a világban, és meglátni azokat a lehetőségeket, amelyek alapjai lehetnek egy írott műnek. Manapság sajnos bármi is készíttet írásra, egyszerűen nincs időm egy-egy rövid vázlatnál többre, de ugyanazok motiválnak mint eddig. Egy film, tudományos hír, egy novella, egy ember viselkedése az utcán, egy viharos éjszaka...

Lidércfény: Eddig rövidebb írásokkal jelentkezted. Van-e esetleg talonban valami hosszabb, nagyobb lélegzetvételű dolog, vagy szeretnél-e egyáltalán kisregényt, regényt, netalán trilógiát, ciklust írni?

B. Zs.: Igen, van talonban hosszabb lélegzetvételű dolog, de az inkább novellafüzérnek nevezhető, mint kisregénynek, vagy regénynek. Ezek a néhány éve kialakult és összeforrott, A.C. íróársammal közös SF univerzumunkban játszódnak. Ebből és a korábban említett Mythos-ból szeretnék hosszabb dolgokat is megvalósítani, amik egyszer talán még ciklusba is rendeződnek. :)

Ezen kívül úgy egy éve foglalkoztat egy regényötlet, néhány fiatalról, akik szabadidejükben hackerkednek. Ehhez jelenleg információkat gyűjtök, mert szeretnék létező technológiákra és megoldásokra építeni.

Lidércfény: Az előző interjú során Andrásról már megtudhatuk, hogy az ő alkotói folyamata az ihlet baseballütőjének csapásával és sok-sok „fecni” összegyűjtésével indul, a többi pedig jóformán esetleges. Nálad ez hogyan működik, van-e valamiféle alkotói rendszered, technikád?

B. Zs.: Nincs, nálam is az elkapott ihlet határozza meg, hogy mit és mikor alkotok. Helyesebben a „mikor”-ba beleszól a kialakult munkarendem, életvitel, és a váratlan is. Annyiban talán más azért a helyzetem, hogy rendszerető ember vagyok, szeretek írás előtt háttérinformációkat gyűjteni és vázlatot írni, amiből ki tudom bontani a történeteket. A másik „bajom”, hogy szeretem együltő helyemben megírni a kigondolt történeteket. Amikor félbemarad valami, abból rendszerint nem is lesz semmi, mert nem mindig tudom elkapni a megfelelő hangulatot. Pedig ha regényt akarok írni, akkor ezen nem szabad fennakadnom. Mindent, amit írok, azt hagyom legalább néhány napig pihenni, majd újra és újra előveszem, átolvasom, s ahol úgy érzem szükséges, változtatok rajta. Volt egy időszak, amikor kikértem mások véleményét is, ez mostanában idő hiányában sajnos elmaradozik. Nagyjából ez az a folyamat, ahogyan alkotok.

Lidércfény: Mennyi időt töltesz írással és mennyit olvasással?

B. Zs.: Konkrétan fogalmam sincs, nem szoktam mérni egyiket sem. Ha nagyon erőlködök, kijön, hogy átlag napi 1-2 órát olvasok. Írni viszont ennél jóval kevesebbet írok, ami, be kell látnom, korántsem elég ahhoz, amit szeretnék. Ha viszont egyszer beledülök az írásba, akkor minimum 2-3 órát azzal töltök, s nem is szeretek úgy belekezdeni, ha nincs láthatáron ennyi szabadidőm.

Lidércfény: Tanácsolsz-e befejezésül valamit a Lidércfényen publikáló alkotóknak, van-e valami hasznos, építő jellegű, általános, tapasztalaton alapuló bölcsesség a számukra?

B. Zs.: Lényegében András a múltkor elmondta, amit én is tanácsolnék. Olvasni, olvasni és olvasni kell, hogy legyen eszközkészletünk ahhoz, amit meg akarunk valósítani. Legyenek szavaink, amiknek tudjuk, sőt értjük a jelentését. Legyenek kliséink, amiket a kedvünkre átalakíthatunk. Ismerjük meg annak a stílusnak a jegeit, amelyben alkotunk. Mindez természetesen a prózára és a versre is vonatkozik. Az utóbbinál viszont kiemelném, hogy mostanában elszaporodtak a szabad versek, amelyeknek se ritmikája, se rímei nincsenek, mindössze egy rövid történet versformába öntve. Szerintem egy vers attól vers, és attól szép, ha van dallama, és a rímek jó helyen vannak, valamint ha megjelenik előttem a vers, mint egy mozgókép. Ezekre az utóbbi időben nem igazán figyelnek a költőpalánták, illetve verseket írnak, de nem olvasnak, vagy csak keveset. Ezt sajnálatosnak tartom, de bízom benne, hogy akadnak azért, akik – ha nem is az én tanácsomra, de – túllesnek a szabadvers-korszakukon, és az eddigi ötleteiket csodaszép versek formájában tárják majd elélnk.

Lidércfény: Köszönjük az interjút!

B. Zs.: Részemről a megtszítottetés.